

Bruxelles, 8. prosinca 2022.
(OR. en)

15841/22

**Međuinstitucijski predmet:
2022/0407(CNS)**

**FISC 258
ECOFIN 1302
IA 217**

PRIJEDLOG

Od:	Glavna tajnica Europske komisije, potpisala direktorica Martine DEPREZ
Datum primitka:	8. prosinca 2022.
Za:	Thérèse BLANCHET, glavna tajnica Vijeća Europske unije
Br. dok. Kom.:	COM(2022) 701 final
Predmet:	Prijedlog DIREKTIVE VIJEĆA o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba

Za delegacije se u prilogu nalazi dokument COM(2022) 701 final.

Priloženo: COM(2022) 701 final

EUROPSKA
KOMISIJA

Bruxelles, 8.12.2022.
COM(2022) 701 final

2022/0407 (CNS)

Prijedlog

DIREKTIVE VIJEĆA

o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba

{SEC(2022) 433 final} - {SWD(2022) 393 final} - {SWD(2022) 394 final}

OBRAZLOŽENJE

1. KONTEKST PRIJEDLOGA

• Razlozi i ciljevi prijedloga

Porez na dodanu vrijednost (PDV) važan je izvor prihoda u svim državama članicama EU-a¹. Osim toga je i ključan izvor financiranja proračuna EU-a jer se 0,3 % PDV-a naplaćenog na nacionalnoj razini prenosi u EU kao vlastita sredstva i čini 12 % ukupnog proračuna EU-a. Iako je PDV od ključne važnosti za oblikovanje proračunskih politika, neoptimalni načini naplate i kontrole PDV-a ometaju funkcioniranje sustava PDV-a. Tako dolazi i do prekomjernih opterećenja i troškova usklađivanja.

Gubitak prihoda, poznat kao „jaz PDV-a”², označava probleme uzrokovane neoptimalnom naplatom i kontrolom PDV-a. Znatno dio tog gubitka, koji se za 2020. procjenjuje na ukupno 93 milijarde EUR, uzrokovan je prijevarom unutar Zajednice s nepostojećim trgovcem³. Jaz PDV-a obuhvaća i prihode izgubljene zbog prijevara povezanih s PDV-om i utaje PDV-a na nacionalnoj razini, izbjegavanja plaćanja PDV-a, stečaja i financijskih nesolventnosti te pogrešnih izračuna i administrativnih pogreški. Sustav PDV-a ne samo da je podložan prijevarama, nego postaje i sve složeniji i zahtjevniji za poduzeća. Naime, 30 godina stara pravila o PDV-u za prekograničnu trgovinu nisu prilagođena poslovanju u digitalnom dobu, stoga je potrebno razmotriti kako se tehnologija može upotrijebiti za smanjenje administrativnog opterećenja i povezanih troškova za poduzeća, a ujedno i za borbu protiv poreznih prijevара.

Stoga je Komisija u svojem Akcijskom planu za pravedno i jednostavno oporezivanje kojim se podupire strategija oporavka⁴ iz 2020. najavila zakonodavni paket „Pravila o PDV-u za digitalno doba”, koji je uključen i u program rada Komisije za 2022.⁵ Ovaj Prijedlog dio je tog paketa, zajedno s Prijedlogom uredbe Vijeća o izmjeni Uredbe (EU) br. 904/2010 u pogledu aranžmana za administrativnu suradnju u području PDV-a potrebnih za digitalno doba⁶ i Prijedlogom provedbene uredbe Vijeća o izmjeni Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 282/2011 u pogledu zahtjeva za informiranje u vezi s određenim odredbama PDV-a⁷.

Nakon najave Komisijina Akcijskog plana za oporezivanje Vijeće je izjavilo da „podupire prijedlog Komisije da se pravila EU-a o porezu na dodanu vrijednost (PDV) pojasne, pojednostave i moderniziraju”, „pozdravlja inicijativu koju je najavila Komisija za modernizaciju obveza prijave za prekogranične transakcije [...] [i] namjeru Komisije da ispita

¹ Eurostat: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Tax_revenue_statistics

² Jaz PDV-a ukupna je razlika između očekivanog prihoda od PDV-a na temelju zakonodavstva o PDV-u i pomoćnih propisa te stvarno naplaćenog iznosa:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

³ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

⁴ COM(2020) 312 final.

⁵ COM(2021) 645 final (Prilog II. točka 20.).

⁶ Navesti upućivanje kad bude dostupno.

⁷ Navesti upućivanje kad bude dostupno.

potrebu da se okvir PDV-a prilagodi ekonomiji platformi”⁸. Rezolucijama Europskog parlamenta općenito se podržavaju inicijative za borbu protiv prijevара povezanih s PDV-om⁹. Nadalje, Europski parlament izrazio je izričitu podršku inicijativi navodeći da „sa zanimanjem iščekuje zakonodavni prijedlog za modernizaciju obveza izvješćivanja o PDV-u”¹⁰. Europski parlament nedavno je donio rezoluciju¹¹ u kojoj prima na znanje potencijal podataka i digitalnih alata za smanjenje birokracije i pojednostavnjenje raznih obveza poreznih obveznika, posebno u području prijava PDV-a i rekapitulacijskih izvješća i pozdravlja prijedlog Komisije da se zahtjevi koji se odnose na PDV moderniziraju, pojednostavne i usklade izvješćivanjem i elektroničkim izdavanjem računa utemeljenima na transakcijama u stvarnom vremenu. U rezoluciji se naglašava i da je raznolikost poreznih propisa država članica opterećujuća te se, iako se pozdravlja uspostava jedinstvene kontaktne točke Unije, traži proširenje njezina područja primjene kako bi se obuhvatio širi raspon usluga.

Paket ima tri glavna cilja:

- (1) modernizacija **obveza izvješćivanja o PDV-u**¹² uvođenjem zahtjeva za digitalno izvješćivanje, čime će se standardizirati informacije koje porezni obveznici trebaju podnijeti poreznim tijelima u elektroničkom obliku za svaku transakciju. Time će se uvesti i upotreba elektroničkog izdavanja računa za prekogranične transakcije;
- (2) suočavanje s izazovima **ekonomije platformi**¹³ ažuriranjem pravila o PDV-u koja se odnose na ekonomiju platformi kako bi se riješilo pitanje jednakog postupanja, razjašnjavanjem pravila o mjestu isporuke koja se primjenjuju na transakcije i jačanjem uloge platformi u naplati PDV-a u slučajevima kad olakšavaju pružanje usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili putničkog prijevoza; i
- (3) izbjegavanje potrebe za višestrukim **upisima u registre obveznika PDV-a** u EU- i poboljšanje funkcioniranja alata koji se primjenjuje za prijavu i plaćanje PDV-a na prodaju robe na daljinu¹⁴ uvođenjem jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a. Drugim riječima, cilj je poboljšanje i širenje postojećih sustava „sve na jednom mjestu”/„sve na jednom mjestu” za uvoz i prijenosa porezne obveze kako bi se smanjio broj slučajeva u kojima se porezni obveznik mora upisati u registar obveznika u drugoj državi članici.

- (1) Izvješćivanje o PDV-u i zahtjevi za digitalno izvješćivanje

⁸ Zaključci Vijeća o pravednom i učinkovitom oporezivanju u razdoblju oporavka, o poreznim izazovima povezanim s digitalizacijom i o dobrom poreznom upravljanju u EU-u i izvan njega (FISC 226 ECOFIN 1097, dok. [13350/20](#)).

⁹ Rezolucija Europskog parlamenta od 24. studenoga 2016. na temu „Prema konačnom sustavu PDV-a i borbi protiv prijevара u vezi s PDV-om” (2016/2033(INI)); Rezolucija Europskog parlamenta od 4. listopada 2018. o borbi protiv carinskih prijevара i zaštiti vlastitih sredstava EU-a (2018/2747(RSP)).

¹⁰ Rezolucija Europskog parlamenta od 16. veljače 2022. o provedbi Šeste direktive o PDV-u: što je potrebno kako bi se smanjio porezni jaz u Uniji (2020/2263(INI)).

¹¹ Rezolucija Europskog parlamenta od 10. ožujka 2022. s preporukama Komisiji o pravednom i jednostavnijem oporezivanju kojim se podupire strategija oporavka (P9_TA(2022)0082).

¹² Obveze izvješćivanja o PDV-u odnose se na obvezu poduzeća koja su obveznici PDV-a da periodično prijavljuju svoje transakcije poreznim tijelima kako bi im omogućili praćenje naplate PDV-a.

¹³ U ovom kontekstu pojam „ekonomija platformi” odnosi se na pružanje usluga preko platforme.

¹⁴ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-e-commerce_en

Budući da Direktiva o PDV-u potječe iz 70-ih godina 20. stoljeća, standardni zahtjevi za izvješćivanje nisu u digitalnom obliku. Međutim, globalni trendovi ukazuju na prelazak s tradicionalnog usklađivanja s pravilima o PDV-u na dijeljenje podataka koji se temelje na transakcijama s poreznim upravama u stvarnom vremenu, često na temelju elektroničkog izdavanja računa. Direktiva o PDV-u¹⁵ znatna je prepreka digitalizaciji jer države članice trebaju zatražiti odstupanje da bi mogle donijeti zahtjeve za digitalno izvješćivanje koji se temelje na zahtjevima za obvezno elektroničko izdavanje računa.

Unatoč tomu, upravo na temelju takvog odstupanja nekoliko je država članica uvelo različite vrste zahtjeva za digitalno izvješćivanje, na temelju kojih se informacije dostavljaju poreznim tijelima za svaku transakciju zasebno. Mjere su se pokazale uspješnim u povećanju naplate PDV-a zahvaljujući poboljšanjima porezne kontrole i odvrćajućem učinku u pogledu nepoštovanja propisa. Procjenjuje se da povezano povećanje prihoda od PDV-a u razdoblju od 2014. do 2019. iznosi od 19 milijardi EUR do 28 milijardi EUR u državama članicama koje su u tom razdoblju uvele zahtjeve za digitalno izvješćivanje, što odgovara godišnjem povećanju prihoda od PDV-a u iznosu od 2,6 % do 3,5 %¹⁶.

Direktivom o PDV-u državama članicama dodjeljuje se širok diskrecijski prostor za uvođenje obveza koje smatraju potrebnima da bi se osigurala pravilna naplata poreza i spriječila utaja. Stoga se zahtjevi za digitalno izvješćivanje znatno razlikuju među državama članicama. Mogu uključivati i. slanje mjesečnih izvješća o poslovnim transakcijama, ii. podnošenje računa u stvarnom vremenu, iii. slanje podataka o računima u stvarnom ili kvazistvarnom vremenu ili iv. predaju poreznih i računovodstvenih podataka ili evidencije PDV-a. Ostale države članice primjenjuju nedigitalne alate za izvješćivanje o transakcijama, kao što su popisi koji ne sadržavaju podatke na transakcijskoj razini, nego samo vrijednosti prodaja ili kupnji po kupcu ili dobavljaču (popisi dobavljača i kupaca). Svi ti zahtjevi nadovezuju se na obvezu podnošenja prijave PDV-a.

U okviru savjetovanja dionici su potvrdili opseg problema uzrokovanih naglim uvođenjem različitih zahtjeva za digitalno izvješćivanje o PDV-u i potrebu za brzim djelovanjem¹⁷. Nastala rascjepkanost regulatornog okvira uzrokuje dodatne troškove

¹⁵ Države članice nemaju na raspolaganju izričitu mogućnost uvođenja zahtjeva za obvezno elektroničko izdavanje računa kao načina za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanja prijevара povezanih s PDV-om. Prema članku 232. Direktive o PDV-u za upotrebu elektroničkih računa potreban je pristanak primatelja; od te odredbe nije moguće odstupiti na temelju članka 273., kojim se državama članica dopušta da poreznim obveznicima uvedu druge obveze kako bi se osigurala pravilna naplata PDV-a i spriječile prijevare povezane s PDV-om. Stoga, ako država članica želi uvesti zahtjeve za obvezno elektroničko izdavanje računa, mora zatražiti odstupanje od Direktive na temelju članka 395., koje podliježe jednoglasnom odobrenju Vijeća na temelju prijedloga Komisije.

¹⁶ Kako bi se procijenilo je li zahtjevima za digitalno izvješćivanje poboljšana usklađenost s pravilima o PDV-u, čime se smanjuje jaz PDV-a i povećavaju prihodi od PDV-a, provedena je ekonometrijska analiza u okviru studije „PDV u digitalnom dobu”. Učinci zahtjeva za digitalno izvješćivanje procjenjuju se na temelju dviju zavisnih varijabli: jaza PDV-a i učinkovitosti naplate PDV-a. Potpuni podaci o specifikacijama modela i rezultatima dostupni su u Prilogu 4. izvješću o procjeni učinka priloženom ovom Prijedlogu (Radni dokument službi Komisije SWD(2022) 393).

¹⁷ Sažetak javnog savjetovanja dostupan je ovdje: [PDV u digitalnom dobu \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/economy_finance/pdv-digitalisation).

usklađivanja za poduzeća koja posluju u različitim državama članicama i stoga se moraju uskladiti s različitim lokalnim zahtjevima te stvara prepreke na jedinstvenom tržištu. Primjena različitih modela obveza digitalnog izvješćivanja u sve većem broju država članica¹⁸ dovela je do znatnih troškova rascjepkanosti za multinacionalna poduzeća (poduzeća prisutna u više od jedne države članice)¹⁹. Oni se na razini EU-a procjenjuju na približno 1,6 milijardi EUR godišnje, od čega 1,2 milijarde EUR padaju na teret manjih multinacionalnih poduzeća, a 0,4 milijarde EUR na teret većih multinacionalnih poduzeća²⁰.

Nadalje, trenutačni sustav izvješćivanja o transakcijama unutar Zajednice („rekapitulacijska izvješća”²¹ prema Direktivi o PDV-u) državama članicama ne omogućuje pronalazak učinkovitog rješenja za prijevare povezane s PDV-om koje se odnose na te transakcije. Trenutačna rekapitulacijska izvješća potječu iz 1993. i otad se nisu znatno mijenjale. Nisu dobro pripremljene za digitalnu ekonomiju i teško se mogu usporediti sa znatno modernijim sustavima digitalnog izvješćivanja koje neke države članice primjenjuju za domaće transakcije.

Među ostalim nedostacima rekapitulacijska izvješća sadržavaju samo zbirne podatke za svakog poreznog obveznika, a ne podatke za svaku transakciju zasebno. Osim toga, ne omogućavaju da se podaci na temelju isporuka unakrsno povežu s podacima na temelju stjecanja jer prema Direktivi o PDV-u izvješćivanje o stjecanjima unutar Zajednice nije obvezno za države članice te je manje od polovine država članica uvelo tu obvezu. Nadalje, ti podaci možda neće biti pravodobno dostupni poreznim tijelima u drugim državama članicama zbog učestalosti podnošenja i zbog vremena potrebnog da porezna tijela učitaju podatke u sustav. Te nedostatke s pravom su istaknule gotovo dvije trećine informiranih dionika koji su odgovorili na javno savjetovanje i koji su se potpuno ili djelomično složili da bi rekapitulacijska izvješća bila učinkovitija u borbi protiv prijevara unutar EU-a kad bi se podaci prikupljali za svaku transakciju zasebno i bliže trenutku transakcije.

¹⁸ U nekoliko država članica trenutačno su na snazi različite vrste zahtjeva za digitalno izvješćivanje: elektroničko izdavanje računa uz odobrenje (Italija), izvješćivanje u stvarnom vremenu (Mađarska, Španjolska), izvješćivanje na temelju datoteke SAF-T (Litva, Poljska, Portugal), izvješćivanje o PDV-u po transakcijama (Bugarska, Češka, Estonija, Hrvatska, Latvija, Slovačka), a neke države članice javno su najavile da će uvesti zahtjeve za izvješćivanje (Francuska, Grčka, Rumunjska).

¹⁹ Na temelju procjena Eurostata u Uniji postoji približno 210 000 multinacionalnih poduzeća, od čega njih 85 % ima lokalno sjedište, a ostale kontroliraju strani subjekti.

²⁰ Uglavnom proizlaze iz znatnih troškova uspostave, posebno u zemljama sa složenijim zahtjevima za digitalno izvješćivanje. Kad je riječ o usklađivanju, može se očekivati da će manje multinacionalno poduzeće uložiti približno 10 000 EUR za zahtjeve povezane s datotekom SAF-T, 25 000 EUR za zahtjeve za izvješćivanje u stvarnom vremenu i 50 000 EUR u slučaju elektroničkog izdavanja računa. Za veće multinacionalno poduzeće te brojke dosežu 50 000 EUR za zahtjeve povezane s datotekom SAF-T, 200 000 EUR za zahtjeve za izvješćivanje u stvarnom vremenu i 500 000 EUR za elektroničko izdavanje računa.

²¹ Kad poduzeće prodaje robu ili usluge poduzeću u drugoj državi članici, obvezno je svojoj državi članici podnijeti rekapitulacijsko izvješće s pojedinostima o poduzeću kojem je izvršilo isporuku i ukupnim iznosom isporuka tom poduzeću. Te se informacije dijele između država članica i upotrebljavaju se za osiguravanje usklađenosti.

Svaka reforma izvješćivanja o prekograničnim transakcijama neizbježno uključuje promjene administrativne suradnje i razmjene podataka među nadležnim tijelima država članica, kao i sustava razmjene informacija o PDV-u (VIES)²².

Problemi u kontekstu borbe protiv prijevara povezanih s PDV-om koje proizlaze iz trgovine unutar Zajednice riješit će se uvođenjem sustava izvješćivanja za svaku transakciju zasebno s pomoću kojeg će se državama članicama informacije pružati gotovo u stvarnom vremenu, u skladu s uspješnim sustavima koje nekoliko država članica primjenjuje za domaće transakcije. Problemi u kontekstu neusklađenosti domaćih sustava izvješćivanja riješit će se uspostavom zajedničkog predloška kojeg će se podnositelji izvješća morati pridržavati, što će poreznim obveznicima omogućiti da uvijek prijavljuju podatke iz elektroničkih računa izdanih u skladu s europskom normom utvrđenom u Direktivi 2014/55/EU o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi²³.

(2) Obračun PDV-a u ekonomiji platformi

Širenje poslovnog modela ekonomije platformi²⁴ prouzročilo je nove probleme za sustav PDV-a. Jedan je od tih problema jest nejednakost u obvezi plaćanja PDV-a.

Prema pravilima o PDV-u porezni obveznik znači svaka osoba (fizička ili pravna) koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost²⁵. Porezni obveznici moraju se upisati u registar obveznika PDV-a i naplatiti PDV na svoju prodaju. No pojedinci koji djeluju u privatnom svojstvu ne smatraju se poreznim obveznicima. Nadalje, mala poduzeća izuzeta su od PDV-a zbog mjere za pojednostavnjenje kojom ih se oslobađa administrativnih obveza povezanih s PDV-om.

²² Uvođenjem unutarnjeg tržišta 1993. granične su kontrole ukinute i zamijenjene obvezom prijavljivanja isporuka unutar Zajednice u obliku periodičnih rekapitulacijskih izvješća za potrebe PDV-a (zbirna prijava jednostavan je obrazac koji trgovci podnose na mjesečnoj/tromjesečnoj osnovi, uz prijavu PDV-a, kako bi prijavili robu isporučenu i usluge pružene trgovcima u drugim državama članicama, a sadržava PDV broj kupaca i ukupnu vrijednost isporuka po kupcu u određenom razdoblju). Ta se rekapitulacijska izvješća pohranjuju u nacionalnim bazama podataka o PDV-u. Te se baze zatim povezuju s pomoću elektroničkog sučelja pod nazivom VIES (sustav razmjene informacija o PDV-u), pri čemu Komisija upravlja komunikacijskim vezama među državama članicama, a države članice razvijaju nacionalne aplikacije VIES-a. Porezne uprave pristupaju podacima u VIES-u za potrebe kontrole, a gospodarski subjekti upotrebljavaju modul VIES-a pod nazivom „VIES-on-the-web” (VoW) za provjeru valjanosti klijentova PDV broja registriranog u Europskoj uniji za prekogranične transakcije robe ili usluga.

²³ [Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi](#).

²⁴ Pojam „ekonomija platformi” upotrebljava se kako bi se opisao višestrani model transakcija, odnosno transakcije u koje su uključene tri ili više strana. U tim transakcijama **internetska platforma** omogućuje povezivanje dvaju ili više različitih, ali međusobno zavisnih, skupova korisnika. U tim interakcijama jedna od strana platforme (pružatelj ili osnovni dobavljači) mogu nuditi usluge drugoj strani (potrošaču) u zamjenu za novčanu naknadu. Platforma obično naplaćuje naknadu za omogućivanje transakcije.

²⁵ Prema članku 9. Direktive o PDV-u i ustaljenoj sudskoj praksi pojam „gospodarska aktivnost” ima vrlo široko značenje. No izraz „samostalno” znači da se zaposlenici ne smatraju poreznim obveznicima.

Donedavno se smatralo da privatne osobe i izuzeta mala poduzeća ne utječu na tržišno natjecanje s poduzećima koja su obveznici PDV-a. No pojavom ekonomije platformi nastali su novi poslovni modeli zbog kojih se ta situacija mijenja.

Privatne osobe i mala poduzeća mogu pružati usluge bez PDV-a preko platforme te se zbog ekonomija razmjera i učinka mreže²⁶ izravno natjecati s tradicionalnim dobavljačima koji su obveznici PDV-a. To primjerice znači da bi se hotel mogao natjecati s oglasima iznajmljivača smještaja koji ne naplaćuju PDV za svoje usluge. U Europi trošak smještaja preko platforme u prosjeku može biti oko 8 % do 17 % jeftiniji od prosječne dnevne cijene regionalnog hotela²⁷. Podaci navedeni u studiji „PDV u digitalnom dobu”²⁸ ukazuju na to da (iako se stopa razlikuje ovisno o vrsti platforme) do 70 % ukupnog broja osnovnih dobavljača koji upotrebljavaju platformu nisu obveznici PDV-a. Više od dvije trećine ispitanika koji su imali mišljenje o tom problemu iskusili su takva narušavanja tržišnog natjecanja.

Sektor putničkog prijevoza i sektor pružanja usluga smještaja u studiji su izričito prepoznati kao sektori u kojima je nejednakost u obvezi plaćanja PDV-a najočiglednija (u smislu da je model platforme za pružanje usluga smještaja u izravnom tržišnom natjecanju s hotelskim sektorom, a model platforme za putnički prijevoz u izravnom tržišnom natjecanju s privatnim poduzećima za usluge prijevoza taksijem). To su ujedno dva najveća sektora ekonomije platformi²⁹ nakon prodaje robe preko platformi (odnosno e-trgovina), koja ima vlastita pravila u pogledu isporuke robe.

Još je jedno problematično područje nedostatak jasnih pravila o PDV-u koja se primjenjuju na usluge koje pružaju te platforme, a posebno na utvrđivanje statusa obveznika PDV-a za osnovnog dobavljača.

Na temelju poreznog statusa onih koji pružaju usluge preko platforme određuje se obračun PDV-a za usluge posredovanja preko platforme ako pružatelj nema poslovni nastan u istoj državi članici kao platforma. U takvoj situaciji, neovisno o tome je li pružatelj porezni obveznik, platforma može upotrijebiti sustav „sve na jednom mjestu” ili primijeniti prijenos porezne obveze. No ta se opcija ne primjenjuje izravno jer platformama često nedostaju podaci potrebni za utvrđivanje statusa osnovnog dobavljača.

Nadalje, države članice različito primjenjuju razna pravila u Direktivi o PDV-u koja se odnose na ekonomiju platformi³⁰. Na primjer, usluge posredovanja koje naplaćuju platforme u nekim se državama članicama smatraju elektronički isporučenim uslugama, a u drugima uslugama koje se pružaju preko posrednika. Ta je pravila potrebno pojasniti jer trenutačna neujednačena primjena pravila EU-a o PDV-u u

²⁶ Kapacitet za izgradnju mreža u kojima će svaki dodatni korisnik poboljšati iskustvo svih postojećih korisnika; veći broj ljudi ili sudionika povećava vrijednost robe ili usluge.

²⁷ <https://ipropertymanagement.com/research/airbnb-statistics>

²⁸ PDV u digitalnom dobu. Završno izvješće (sv. I.–III.). Posebni ugovor br. 07 kojim se provodi okvirni ugovor br. TAXUD/2019/CC/150.

²⁹ Uz vrijednost ekosustava od 38,2 milijarde EUR i 43,2 milijarde EUR godišnje.

³⁰ Iz tablice 25. studije „PDV u digitalnom dobu” (II. dio) vidljivo je da 44 % ispitanika smatra da je drukčija primjena pravila o PDV-u u državama članicama problematična.

državama članicama može dovesti do primjene različitih mjesta isporuke³¹, što naknadno može dovesti do dvostrukog oporezivanja ili neoporezivanja.

Još jedno problematično područje povezano je s obvezama koje su uvedene platformama.

Platforme su obvezne čuvati određene informacije³² o isporukama koje su omogućile te ih na zahtjev staviti na raspolaganje državama članicama. Međutim, platforme se suočavaju s nizom zahtjeva država članica u pogledu vremenskog okvira i formata za dostavu tih informacija. Te je zahtjeve stoga potrebno regulirati. Nadalje, platforme u cilju borbe protiv prijevара trebaju čuvati te informacije i stavljati ih na raspolaganje ne samo za isporuke između poduzeća (B2B) (kao što je to trenutačno) nego i za isporuke između poduzeća i potrošača (B2C).

Ta će se pitanja riješiti uvođenjem modela pretpostavljenog dobavljača, prema kojem će platforme obračunati PDV na osnovnu isporuku ako ga ne naplati dobavljač, čime će se osigurati jednako postupanje prema digitalnim i nedigitalnim sektorima za kratkoročno iznajmljivanje smještaja i putnički prijevoz. Nadalje, pojasnit će se način postupanja s uslugama posredovanja kako bi se omogućila ujednačena primjena pravila o mjestu isporuke i poduzet će se mjere za usklađivanje prijenosa informacija s platforme državama članicama.

(3) Zahtjevi za upis u registar obveznika PDV-a u EU-u

Poduzeća koja obavljaju transakcije koje se oporezuju u drugim državama članicama i dalje se suočavaju sa znatnim opterećenjima i troškovima usklađivanja s pravilima o PDV-u, što predstavlja prepreku na jedinstvenom tržištu. Ti se troškovi procjenjuju kako slijedi:

- minimalni jednokratni trošak upisa u registar obveznika PDV-a u drugoj državi članici iznosi 1 200 EUR;
- minimalni stalni godišnji trošak usklađivanja s pravilima o PDV-u u drugoj državi članici iznosi 8 000 EUR za prosječno poduzeće i 2 400 EUR za MSP.

U paketu o PDV-u u e-trgovini koji je stupio na snagu 1. srpnja 2021. prvi je put predviđeno sveobuhvatno zakonodavstvo o PDV-u koje se odnosi na ekonomiju e-trgovine (u kojoj potrošači naručuju, uglavnom internetom, izravno od dobavljača u drugim državama članicama i u trećim zemljama). Programi izrađeni (ili prošireni) paketom za e-trgovinu ublažili su opterećenje u pogledu upisa u registar za poduzeća koja izvršavaju transakcije u državama članicama u kojima nemaju poslovni nastan na način da se izbjegava potreba za upisom u registar obveznika PDV-a za dobavljače ili pretpostavljene dobavljače u svakoj državi članici poslovnog nastana njihova kupca.

³¹ Mjesto isporuke elektronički isporučene usluge osobi koja nije porezni obveznik mjesto je u kojem kupac ima poslovni nastan, a mjesto isporuke usluga koje se pružaju preko posrednika osobi koja nije porezni obveznik jest mjesto u kojem se isporučuje osnovna transakcija, što bi primjerice u slučaju usluga povezanih s nekretninama bilo mjesto na kojem se nalazi nekretnina.

³² Članak 242.a Direktive o PDV-u.

Ti su programi poznati kao sustav „sve na jednom mjestu” za isporuke potrošačima u EU-u i sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz namijenjen za male pakete potrošačke robe (čija vrijednost ne premašuje 150 EUR). Posebne odredbe i obveze u pogledu PDV-a uvedene su za „platforme” (uvođenjem pojma „pretpostavljeni dobavljač”) koje imaju prevladavajući položaj u ekonomiji e-trgovine.

Iz evaluacije³³ paketa za e-trgovinu vidljivo je da se provedba sustava „sve na jednom mjestu” i „sve na jednom mjestu” za uvoz pokazala vrlo uspješnom. U Zaključcima Vijeća³⁴ sa sastanka Vijeća ECOFIN u ožujku 2022. države članice potvrdile su prednosti sustava „sve na jednom mjestu” i „sve na jednom mjestu” za uvoz za poduzeća i jedinstveno tržište.

Ipak, neke isporuke robe i usluga nisu obuhvaćene nijednim od tih pojednostavnjenih programa te i dalje u drugim državama članicama podliježu opterećujućim knjigovodstvenim zahtjevima u pogledu PDV-a. To uključuje određene vrste isporuka robe koje, iako možda imaju prekogranični aspekt, nisu obuhvaćene definicijom prodaje robe na daljinu unutar EU-a. Budući da sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz trenutačno nije obavezan, mogućnost da se njime smanji potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a je ograničena, a složenost postupka uvoza nije smanjena koliko je moguće.

Proširenjem područja primjene sustava „sve na jednom mjestu” i sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz osiguralo bi se dodatno smanjenje potrebe za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a u EU-u.

Prijedlog o PDV-u u digitalnom dobu inicijativa je u okviru programa REFIT kojom se nastoje poboljšati pravila o PDV-u u kontekstu sve veće upotrebe digitalne tehnologije³⁵ među poreznim tijelima i među poduzetnicima. Sustav PDV-a još ne iskorištava sve mogućnosti koje nudi tehnološki napredak. Novi digitalni alati i rješenja pomoći će poreznim tijelima da učinkovitije pristupe problemu jaza PDV-a te pritom omogućiti pojednostavnjenje postupka usklađivanja s pravilima o PDV-u i smanjenje povezanih troškova. Dakle, cilj je inicijative dodatno prilagoditi okvir PDV-a u EU-u digitalnom dobu.

- **Dosljednost s postojećim odredbama politike u tom području**

Ova inicijativa dosljedna je s prijedlogom³⁶ o konačnom sustavu PDV-a za oporezivanje trgovine među državama članicama koji je Komisija predstavila 2018. i o kojem Vijeće još raspravlja. Tim se prijedlogom nastoji zamijeniti prijelazni sustav koji je trenutačno na snazi³⁷ tako da se transakcije unutar Zajednice tretiraju na isti način kao domaće transakcije. PDV bi

³³ Vidjeti točku 3. dalje u tekstu.

³⁴ Zaključci Vijeća o provedbi paketa o PDV-u u e-trgovini, ST 7104/22 od 15. ožujka 2022.

³⁵ Program rada Komisije za 2022., Prilog II.: Inicijative u okviru REFIT-a, pododjeljak „Gospodarstvo u interesu građana” (točka 20.).

³⁶ COM(2018) 329 final.

³⁷ Prema postojećem sustavu PDV se ne plaća na prekogranične transakcije, za razliku od domaćih transakcija, čime se poreznim obveznicima omogućuje kupnja robe bez PDV-a na jedinstvenom tržištu te se prekida lanac razlomljenog plaćanja i potiče prijevara.

se plaćao u državi članici odredišta robe³⁸ po stopi te države članice, no obračunavao bi ga i naplaćivao dobavljač u vlastitoj državi članici. Inicijativa za PDV u digitalnom dobu ima potencijal jačanja postojećeg i konačnog sustava PDV-a.

Paket o PDV-u u e-trgovini osmišljen je radi preoblikovanja, ažuriranja i modernizacije sustava PDV-a kako bi se osigurala njegova relevantnost i učinkovita primjena na nove stvarnosti tržišta e-trgovine. Usto se reformama nastojalo olakšati usklađivanje s pravilima o PDV-u legitimnim poduzećima koja se bave prekograničnom internetskom komercijalnom djelatnošću na temelju novog pristupa naplati poreza. Glavni je cilj bio stvoriti pravedniji, jednostavniji i usklađeniji sustav oporezivanja. Ovaj se Prijedlog nadovezuje na uspješnu reformu pravila o PDV-u u e-trgovini dodatnim smanjivanjem potrebe za registracijom neidentificiranih trgovaca u državi članici potrošnje. Među ostalim, uključivat će ažuriranje postojećih pravila o e-trgovini koja se primjenjuju na mala i srednja poduzeća (MSP-ovi), čime će se MSP-ovima omogućiti da iskoriste pojednostavnjenja uvedena novim programima za MSP-ove³⁹ i postojećim sustavima „sve na jednom mjestu”.

Inicijativom se podupire strategija održivog rasta EU-a⁴⁰ koja se odnosi na bolju naplatu poreza, smanjenje poreznih prijevара, izbjegavanja i utaje poreza te na smanjenje troškova usklađivanja za poduzeća, pojedince i porezne uprave. Poboljšanje sustava oporezivanja u korist održivije i pravednije gospodarske aktivnosti dio je i programa konkurentne održivosti EU-a.

- **Dosljednost u odnosu na druge politike Unije**

Inicijativa za PDV u digitalnom dobu povezana je s ciljem uspostave funkcionalnog unutarnjeg tržišta koji se temelji na Ugovoru⁴¹ i odražava prioritete Europske komisije⁴² da se poboljša okruženje oporezivanja poslovanja na jedinstvenom tržištu te da se smanje razlike u poreznim pravilima koje mogu biti prepreka dubljoj integraciji jedinstvenog tržišta. Tom se inicijativom okvir PDV-a u EU nastoji prilagoditi digitalnom dobu. Stoga su njezini ciljevi dosljedni i s jednim od šest glavnih prioriteta Komisije, „Europa spremna za digitalno doba”, i njegovim ciljem jačanja poduzeća kako bi mogla iskoristiti potencijal digitalne transformacije.

Komisija je kao prioritete odredila poboljšanje naplate poreza i smanjenje poreznih prijevара, izbjegavanja i utaje poreza⁴³. Te su dvije teme temelj inicijative. Inicijativom se podupire i

³⁸ Taj bi se sustav u kasnijoj fazi proširio na usluge.

³⁹ [Direktiva Vijeća \(EU\) 2020/285 o zajedničkom sustavu PDV-a u pogledu posebne odredbe za mala poduzeća](#)

⁴⁰ U planovima za oporavak i otpornost država članica predviđen je širok skup reformi usmjerenih na poboljšanje poslovnog okruženja i poticanje uvođenja digitalnih i zelenih tehnologija. Te se reforme nadopunjuju važnim radom na digitalizaciji poreznih uprava kao strateškog sektora javne uprave. (Godišnji pregled održivog rasta 2022. (COM(2021) 740 final)).

⁴¹ Članak 3. Ugovora o Europskoj uniji (UEU).

⁴² https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/political-guidelines-next-commission_en_0.pdf.

⁴³ Godišnji pregled rasta 2021. (Vidjeti str. 13.) : https://ec.europa.eu/info/system/files/economy-finance/2022_european_semester_annual_sustainable_growth_survey.pdf.

strategija održivog rasta EU-a⁴⁴ koja se odnosi na bolju naplatu poreza, smanjenje poreznih prijevара, izbjegavanja i utaje poreza te na smanjenje troškova usklađivanja za poduzeća, pojedince i porezne uprave. Poboljšanje sustava oporezivanja u korist održivije i pravednije gospodarske aktivnosti uključeno je i u program konkurentne održivosti EU-a.

Inicijativa za PDV u digitalnom dobu postoji usporedno s drugim inicijativama Komisije povezanim s digitalnim gospodarstvom, kao što je nedavni prijedlog direktive o poboljšanju radnih uvjeta ljudi koji rade preko digitalnih radnih platformi⁴⁵, i sa stalnim radom koji se odnosi na kratkoročno iznajmljivanje. U okviru tih inicijativa glavni je cilj postići veću odgovornost platformi i povećati njihovu ulogu u regulatornom okviru. To je u skladu s izmjenama predloženima u ovoj Direktivi za ekonomiju platformi, u skladu s kojima će u određenim okolnostima platforme biti odgovorne za plaćanje potrebnog PDV-a umjesto malih dobavljača na platformi. Time će se poboljšati naplata PDV-a jer mnogi od tih dobavljača nisu upoznati sa svojim potencijalnim obvezama plaćanja PDV-a i u svakom bi slučaju naišli na poteškoće pri usklađivanju s tim obvezama.

Inicijativom za PDV u digitalnom dobu osigurava se i dosljednost s postojećim zakonodavstvom u digitalnom području, kao što je Direktiva EU-a o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (između poduzeća i tijela javne uprave)⁴⁶. Tom se direktivom nastoji olakšati primjena zajedničke europske norme o elektroničkom izdavanju računa u državama članicama radi poticanja interoperabilnosti i konvergencije na razini EU-a. Na taj bi se način mogle smanjiti prepreke prekograničnoj trgovini koje proizlaze iz usporednog postojanja različitih nacionalnih pravnih zahtjeva i tehničkih normi u području elektroničkog izdavanja računa. Inicijativom za PDV u digitalnom dobu predviđa se da europska norma o elektroničkom izdavanju računa bude standardna metoda za potrebe zahtjeva za digitalno izvješćivanje o PDV-u.

Inicijativa je dosljedna i s Carinskim akcijskim planom⁴⁷. Upravljanje e-trgovinom jedno je od četiriju ključnih područja djelovanja u Carinskom akcijskom planu. Zbog toga je poboljšanje sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz u ovom Prijedlogu ograničeno na obvezno stavljanje na raspolaganje tog sustava za platforme. Sva ostala poboljšanja ili

⁴⁴ U planovima za oporavak i otpornost država članica predviđen je širok skup reformi usmjerenih na poboljšanje poslovnog okruženja i poticanje uvođenja digitalnih i zelenih tehnologija. Te se reforme nadopunjuju važnim radom na digitalizaciji poreznih uprava kao strateškog sektora javne uprave. (Godišnji pregled održivog rasta 2022. (COM(2021) 740 final)).

⁴⁵ Očekuje se da će se predloženom direktivom postići pravna sigurnost u pogledu radnog statusa ljudi koji rade preko digitalnih radnih platformi, poboljšati njihovi radni uvjeti (među ostalim i za samozaposlene ljude koji podliježu algoritamskom upravljanju) te povećati transparentnost i sljedivost rada preko platformi, među ostalim i u prekograničnim situacijama.

⁴⁶ Direktiva 2014/55/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi.

⁴⁷ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru – Unaprjeđenje carinske unije: plan djelovanja, Bruxelles, 28.9.2020. ([customs-action-plan-2020_hr.pdf \(europa.eu\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/?uri=CELEX:52020DC0001)).

proširenja, kao što je ukidanje praga od 150 EUR ispod kojeg se može primijeniti taj pojednostavljeni program, provest će se u okviru carinske reforme⁴⁸.

U završnom izvješću Konferencije o budućnosti Europe⁴⁹ građani pozivaju na „usklađivanje i koordinacij[u] poreznih politika u državama članicama EU-a kako bi se spriječili utaja i izbjegavanje plaćanja poreza” i „promicanje suradnje među državama članicama EU-a kako bi se osiguralo da sva poduzeća u EU-u plaćaju svoj dio poreza”. Inicijativa za PDV u digitalnom dobu dosljedna je s tim ciljevima.

2. PRAVNA OSNOVA, SUPSIDIJARNOST I PROPORCIONALNOST

• Pravna osnova

Ovom Direktivom izmjenjuje se Direktiva o PDV-u na temelju članka 113. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. Tim se člankom propisuje da Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskim gospodarskim i socijalnim odborom, može donijeti odredbe za usklađivanje pravila država članica u području neizravnog oporezivanja.

• Supsidijarnost (za neisključivu nadležnost)

Ova je inicijativa u skladu s načelom supsidijarnosti. S obzirom na potrebu za izmjenom Direktive o PDV-u države članice same ne mogu ostvariti ciljeve ove inicijative. Stoga Komisija, koja je odgovorna za osiguravanje neometanog funkcioniranja jedinstvenog tržišta i promicanje općeg interesa EU-a, treba predložiti mjere za poboljšanje situacije.

Nadalje, budući da su glavni problemi o kojima je riječ, odnosno neoptimalna naplata i kontrola PDV-a te prekomjerno opterećenje i prekomjerni troškovi usklađivanja, zajednički svim državama članicama, nekoordinirane i rascjepkane nacionalne mjere mogle bi narušiti trgovinu unutar EU-a. U okviru ciljanog savjetovanja⁵⁰ poduzeća su navela da bi u tom smislu radije htjela da se pravila o PDV-u ujednačeno primjenjuju na razini EU-a nego da se moraju usklađivati s različitim obvezama izvješćivanja ili upisivanja u registar obveznika na nacionalnoj razini. U slučaju platformi postoje znatna narušavanja tržišnog natjecanja između digitalnog i nedigitalnog tržišta u sektorima kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i putničkog prijevoza, kao i neusklađen pristup u pogledu mjesta isporuke usluga posredovanja. Stoga bi Komisija trebala osigurati usklađenost pravila o PDV-u. Kad je riječ o naplati i kontroli PDV-a, veličina jaza PDV-a i njegova postojanost s vremenom upućuju na to da nacionalni instrumenti nisu dostatni za borbu protiv prekograničnih prijevara, što je vidljivo iz procijenjenih razina prijevara s nepostojećim trgovcem unutar Zajednice, koje se učinkovito i djelotvorno mogu suzbiti samo koordiniranim djelovanjem na razini EU-a. Za suzbijanje

⁴⁸ [Komisija traži mišljenja o nadolazećoj carinskoj reformi EU-a \(europa.eu\).](https://ec.europa.eu/economy_finance/commission-statement-opinion-on-the-upcoming-vat-reform-in-the-eu)

⁴⁹ Konferencija o budućnosti Europe – Izvješće o konačnom ishodu, svibanj 2022., Prijedlog br. 16. točke od 1. do 3. Konferencija o budućnosti Europe održavala se od travnja 2021. do svibnja 2022. Riječ je o jedinstvenom primjeru deliberativne demokracije na paneuropskoj razini pod vodstvom građana, u kojem su sudjelovale tisuće europskih građana, kao i politički akteri, socijalni partneri, predstavnici civilnog društva i ključni dionici.

⁵⁰ PDV u digitalnom dobu. Završno izvješće (sv. IV. Savjetovanja). Posebni ugovor br. 07 kojim se provodi okvirni ugovor br. TAXUD/2019/CC/150.

aspekta prijevара povezanih s PDV-om unutar EU-a stoga je potrebna intervencija EU-a u pogledu obveza izvješćivanja.

- **Proporcionalnost**

Prijedlog je u skladu s načelom proporcionalnosti i ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje ciljeva Ugovorâ, posebno neometanog funkcioniranja jedinstvenog tržišta.

Proporcionalnost je osigurana činjenicom da će države članice moći odlučiti hoće li uvesti domaće zahtjeve za izvješćivanje, prije svega ovisno o tome je li razina prijevара povezanih s PDV-om na domaćoj razini za njih hitan problem. Zahtjev za interoperabilnost ili konvergenciju nacionalnih sustava u odnosu na digitalno izvješćivanje unutar EU-a nužan je za donošenje okvira zahtjeva za digitalno izvješćivanje na razini EU-a.

U području ekonomije platformi proporcionalnost se osigurava usmjeravanjem mjere na sektore smještaja i putničkog prijevoza, u kojima je problem nejednakosti u obvezi plaćanja PDV-a najizraženiji.

Proporcionalnost se nadalje osigurava činjenicom da se stupom inicijative koji se odnosi na „jedinstveni upis u registar obveznika PDV-a” ne ometaju nacionalni postupci upisa u registar obveznika PDV-a. Umjesto toga, taj je prioritet usmjeren na ograničavanje broja situacija u kojima se trgovac s poslovnim nastanom izvan države članice potrošnje mora upisati u registar obveznika PDV-a u toj državi članici.

Okvir za upravljanje upisom u registar obveznika PDV-a na razini EU-a proporcionalan je jer će zahvaljujući njemu funkcioniranje jedinstvenog tržišta postati održivije. Uklanjanje potrebe za višestrukim upisima u registre u EU-u s obzirom na svoju prirodu može se postići samo prijedlogom o izmjeni Direktive o PDV-u.

- **Odabir instrumenta**

Prijedlogom se zahtijeva izmjena Direktive 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost („Direktiva o PDV-u”), Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 282/2011 o utvrđivanju provedbenih mjera za Direktivu 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost i Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010 o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevара u području poreza na dodanu vrijednost.

3. REZULTATI *EX POST* EVALUACIJA, SAVJETOVANJA S DIONICIMA I PROCJENA UČINKA

- ***Ex post* evaluacije/provjere primjerenosti postojećeg zakonodavstva**

Paket o e-trgovini stupio je na snagu 1. srpnja 2021. i njime je uveden veći broj izmjena pravila o PDV-u kojima se uređuje oporezivanje prekograničnih aktivnosti e-trgovine između poduzeća i potrošača (B2C) u EU-u. Najvažnije izmjene uključuju proširenje područja primjene minisustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i ne-Uniju, ukidanje praga za oslobođenje od PDV-a od 22 EUR na uvezenu robu i uvođenje sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz i posebnih postupaka za naplatu PDV-a na prodaju uvezene robe čija vrijednost ne prelazi 150 EUR na daljinu.

Komisija je provela *ex post* evaluaciju prvih šest mjeseci primjene paketa o e-trgovini. Početni rezultati vrlo su ohrabrujući i dokaz su uspješnosti novih mjera. U prvih šest mjeseci na temelju triju programa (sustavi „sve na jednom mjestu” za Uniju i ne-Uniju te sustav „sve

na jednom mjestu” za uvoz) ukupno je naplaćeno gotovo 8 milijardi EUR PDV-a. Rezultati evaluacije pokazuju da je približno 6,8 milijardi EUR PDV-a naplaćeno u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju, što na godišnjoj razini iznosi najmanje 13,6 milijardi EUR. Nadalje, u prvih šest mjeseci naplaćene su približno 2 milijarde EUR PDV-a u vezi s uvozom pošiljki male vrijednosti čija stvarna vrijednost ne prelazi 150 EUR, što na godišnjoj razini iznosi približno 4 milijarde EUR. Od 2 milijarde EUR PDV-a koje su naplaćene u prvih šest mjeseci u vezi s uvozom robe male vrijednosti, gotovo 1,1 milijarda EUR naplaćena je sustavom „sve na jednom mjestu” za uvoz. Paketom je ispunjen cilj postizanja pravednijeg i jednostavnijeg sustava oporezivanja uz zaštitu prihoda država članica od PDV-a.

Provedba paketa pridonijela je i borbi protiv prijevara povezanih s PDV-om. Analiza na temelju carinskih podataka upućuje na to da je osam najvećih trgovaca upisanih u sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz bilo odgovorno za približno 91 % svih transakcija prijavljenih za uvoz u EU s pomoću sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz. To je vrlo ohrabrujuća statistika jer pokazuje utjecaj nove odredbe o „pretpostavljanju” za mjesta trgovanja na usklađenost. Prijedlogom se stoga predviđa uvođenje režima pretpostavljenog dobavljača u sektorima smještaja i putničkog prijevoza u okviru ekonomije platformi.

- **Savjetovanja s dionicima**

Glavna uprava Europske Komisije za oporezivanje i carinsku uniju (DG TAXUD) 6. prosinca 2019. organizirala je događanje o PDV-u u digitalnom dobu u Bruxellesu u Belgiji. Na događanju su se okupili dionici koji rade u području PDV-a kako bi razmotrili prilike i izazove koje nove tehnologije donose u području PDV-a. Posebno se raspravljalo o potencijalu upotrebe naprednih tehnologija. Seminar je bio i prilika za dijeljenje nedavnih iskustava država članica s upotrebom digitalnih rješenja za prijavljivanje i naplatu PDV-a te otkrivanje prijevara povezanih s PDV-om.

Komisija je za potrebe rasprava na tehničkoj razini osnovala dvije stručne skupine: skupinu o budućnosti PDV-a i stručnu skupinu za PDV. Na sastancima skupine o budućnosti PDV-a (9. veljače i 6. svibnja 2022.) i stručne skupine za PDV (29. studenoga 2021. i 10. lipnja 2022.) raspravljalo se o različitim pitanjima povezanim s inicijativom za PDV u digitalnom dobu. Podskupina za aspekte ekonomije platformi povezane s PDV-om, koja se sastojala od članova skupine o budućnosti PDV-a i stručne skupine za PDV, imala je zadaću savjetovati DG TAXUD i pomoći mu provođenjem dubinske analize problema povezanih s PDV-om na koje nailaze različiti akteri u ekonomiji platformi. Ishod njihova rada dostupan je na: [2. SKUPINA O BUDUĆNOSTI PDV-a – Zbirka \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-VAT-in-the-digital-age/public-consultation_hr).

Održane su i dvije radionice Fiscalisa (svibanj i listopad 2021.) kako bi se prikupile povratne informacije država članica i dionika o privremenom izvješću i nacrtu završnog izvješća studije „PDV u digitalnom dobu”.

Organizirano je i javno savjetovanje, od 20. siječnja do 5. svibnja 2022., u okviru kojeg su dobivena 193 odgovora. U okviru savjetovanja stajališta dionika o tome jesu li postojeća pravila o PDV-u prilagođena digitalnom dobu i o tome kako digitalna tehnologija može pomoći državama članicama u borbi protiv prijevara povezanih s PDV-om te kako može koristiti poduzećima. Izvješće o savjetovanju dostupno je na stranici javnog savjetovanja o inicijativi: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-VAT-in-the-digital-age/public-consultation_hr.

Dionici su se složili da postoji raskorak između starih pravila o PDV-u i današnjeg digitalnog doba.

Ispitanici su se složili da bi zahtjevi za digitalno izvješćivanje o PDV-u mogli biti korisni i jasno su dali prednost rješenju za elektroničko izdavanje računa koje se može upotrebljavati i za njihove interne postupke. Države članice pozvale su na veću autonomiju pri odlučivanju o domaćim zahtjevima za digitalno izvješćivanje.

Dionici su uglavnom prepoznali probleme u području ekonomije platformi, uz manje razlike u stajalištima ovisno o poslovnom modelu ispitanika. Oni na koje bi utjecala odredba o „pretpostavljenom dobavljaču”(tj. platforme) uglavnom su je odbili i prednost dali zadržavanju *statusa quo*.

Dionici su se jednoglasno složili da je potrebno proširiti područje primjene sustava „sve na jednom mjestu”/„sve na jednom mjestu” za uvoz za potrebe upisa u registar obveznika PDV-a. Poduzeća su zatražila i da prijenos porezne obveze bude obvezan za isporuke među poduzećima koje obavljaju osobe bez poslovnog nastana. Podržana je i ideja da sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz postane obvezan.

- **Prikupljanje i primjena stručnog znanja**

Komisija je za studiju „PDV u digitalnom dobu” (provedenu od listopada 2020. do ožujka 2022.)⁵¹ upotrijebila analizu koju je provelo društvo Economisti Associati S.r.l. Završno izvješće podneseno je 1. travnja 2022.

Cilj studije bio je najprije procijeniti trenutačnu situaciju u pogledu zahtjeva za digitalno izvješćivanje, obračuna PDV-a u ekonomiji platformi te jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a i sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz, a zatim ocijeniti učinke nekoliko mogućih inicijativa u okviru politika u tim područjima.

- **Procjena učinka**

Nakon pregleda Odbora za nadzor regulative 22. lipnja 2022. procjena učinka za prijedlog dobila je pozitivno mišljenje (Ares(2022)4634471). Odbor je preporučio dodavanje više pojedinosti, bolje opisivanje metodologija za izradu modela i dodatno pojašnjavanje opcija. Procjena učinka izmijenjena je u skladu s tim kako bi se obuhvatila perspektiva država članica i sektora o ekonomiji platformi, ekonometrijska analiza/ekonometrijske tehnike upotrijebljene za izradu modela temeljito su opisane te su navedene pojedinosti o strukturi zahtjeva za digitalno izvješćivanje povezanih s opcijama.

U procjeni učinka analizirano je nekoliko opcija politike.

- Opcije za **izvješćivanje o PDV-u** bile su u rasponu od jednostavne preporuke za uvođenje zahtjeva za digitalno izvješćivanje na razini EU-a i zahtijevanja podataka u određenom formatu do uvođenja zahtjeva za digitalno izvješćivanje na razini EU-a i nacionalnoj razini.
- Opcije u području **obračuna PDV-a u ekonomiji platformi** bile su u rasponu od pravnih pojašnjenja do uvođenja općenite odredbe o „pretpostavljenom dobavljaču” koja će se primjenjivati na sve prodaje usluga preko platformi.

⁵¹ PDV u digitalnom dobu. Završno izvješće (sv. I.–III.). Posebni ugovor br. 07 kojim se provodi okvirni ugovor br. TAXUD/2019/CC/150.

- Opcije za **upis u registar obveznika PDV-a** odnosile su se na trgovinu unutar EU-a (različiti rasponi proširenja sustava „sve na jednom mjestu” i uvođenje prijenosa porezne obveze za isporuke među poduzećima koje obavljaju osobe koje nemaju poslovni nastan) i uvoz pošiljki male vrijednosti (čime sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz postaje obavezan za različite dobavljače, uz određeno ograničenje ili bez njega i uklanjanje praga od 150 EUR za upotrebu sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz).

Analizom je otkriveno da bi se najbolja ravnoteža opcija politike u smislu učinkovitosti, proporcionalnosti i supsidijarnosti postigla kombinacijom uvođenja zahtjeva za digitalno izvješćivanje na razini EU-a, odredbe o „pretpostavljenom dobavljaču” za sektore kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i putničkog prijevoza te kombinacijom proširenja sustava „sve na jednom mjestu”, prijenosa porezne obveze i obveznog sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz za platforme.

Očekuje se da će taj pristup od 2023. do 2032. donijeti neto koristi u iznosu od 172 milijarde EUR do 214 milijardi EUR, uključujući uštede u iznosu od 51 milijarde EUR. Te uštede uključuju sljedeće:

- 41,4 milijarde EUR na temelju izvješćivanja o PDV-u (11 milijardi EUR na temelju uklanjanja starih obveza izvješćivanja, 24,2 milijarde EUR na temelju smanjenja troškova rascjepkanosti, 4,3 milijarde EUR ušteda zbog unaprijed ispunjenih prijava PDV-a i 1,9 milijardi EUR koristi od elektroničkog izdavanja računa),
- 0,5 milijardi EUR na temelju pojednostavnjenja i pojašnjenja u području ekonomije platformi, i
- 8,7 milijardi EUR na temelju uklanjanja obveza upisa u registar obveznika PDV-a. Očekuju se i ekološke i socijalne koristi te koristi u smislu automatizacije poslovanja, kao i koristi povezane s funkcioniranjem unutarnjeg tržišta (ravnopravniji uvjeti) i učinkovitosti porezne kontrole.

U skladu s ciljevima održivog razvoja br. 8. i 9.⁵², učinkovitijim i održivijim sustavom PDV-a promiče se gospodarski rast, a digitalnim izvješćivanjem podupire se automatizacija poslovanja i potiču inovacije. U skladu s načelom „digitalizacija kao standard”, uvođenjem digitalnog izvješćivanja štede se papirnati računi, što je dobro za okoliš.

Procjena učinka i njezini prilozi, sažetak i mišljenje Odbora o procjeni učinka dostupni su na stranici savjetovanja na portalu Iznesite svoje mišljenje: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-PDV-u-digitalnom-dobu_hr.

• **Primjerenost i pojednostavnjenje propisa**

Ovaj je Prijedlog inicijativa u okviru programa REFIT čiji je cilj modernizacija postojećih pravila o PDV-u i iskorištavanje prilika koje nude digitalne tehnologije⁵³. Očekuje se da će se

⁵² <https://sdgs.un.org/goals>.

⁵³ Program rada Komisije za 2022., Prilog II.: Inicijative u okviru REFIT-a, pododjeljak „Gospodarstvo u interesu građana” (točka 20.).

Prijedlogom uskladiti obračun PDV-a, promicati prekogranične isporuke na jedinstvenom tržištu i poboljšati naplata poreza, čime će se osigurati održivi prihodi tijekom oporavka od pandemije bolesti COVID-19.

Očekuje se da će poduzeća uključena u prekogranične transakcije ostvariti neto koristi od uvođenja Prijedloga. Općenito, uvođenjem zahtjeva za digitalno izvješćivanje na razini EU-a, režima pretpostavljenog dobavljača i jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a podržat će se načelo „jedan za jedan” ili će se ići još dalje i podržati načelo „jedan za više” uzimajući u obzir višestruke obveze koje su uvela nacionalna tijela. Procjenjuje se da će ukupna ušteda u desetogodišnjem razdoblju od 2023. do 2032. iznositi 51 milijardu EUR, a da će ukupan trošak provedbe (za poduzeća i nacionalne uprave) u istom razdoblju iznositi 13,5 milijardi EUR.

Očekuje se da će uklanjanje rekapitulacijskih izvješća kao posljedica zahtjeva za digitalno izvješćivanje donijeti neto korist poduzećima uključenima u prekogranične transakcije. No poduzeća koja ne posluju prekogranično (velika većina mikropoduzeća i malih poduzeća) pretrpjela bi troškove povezane s uvođenjem digitalnih zahtjeva za izvješćivanje. Ti bi se troškovi djelomično ublažili uvođenjem dodatnih usluga na nacionalnoj razini, kao što su unaprijed ispunjene prijave PDV-a. Kad je riječ o jedinstvenom upisu u registar obveznika PDV-a, očekuje se dodatno smanjenje potrebe za višestrukim upisima u drugim državama članicama te smanjenje administrativnog opterećenja i povezanih troškova za poduzeća koja sudjeluju u prekograničnim isporukama na jedinstvenom tržištu.

Platforma „Fit for Future” uključila je PDV u digitalnom dobu u svoj godišnji program rada za 2022. prepoznajući potencijal te inicijative za smanjenje administrativnog opterećenja u tom području politike⁵⁴. Dokaz na kojem se temelji mišljenje te stručne skupine od 5. prosinca 2022. uzet je u obzir u pripremi ovog Prijedloga.

- **Temeljna prava**

Nije primjenjivo.

4. UTJECAJ NA PRORAČUN

Očekuje se da će se na temelju Prijedloga povećati prihodi od PDV-a za države članice. Operativni su ciljevi smanjenje jaza PDV-a za do 4 postotna boda u odnosu na razinu iz 2019., uključujući polazne vrijednosti. Procjenjuje se da će ukupna korist u razdoblju od 2023. do 2032., uključujući dodatne prihode od PDV-a, iznositi od 172 milijarde EUR do 214 milijardi EUR.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Planovi provedbe i mehanizmi praćenja, evaluacije i izvješćivanja**

Odbor za PDV, savjetodavni odbor za pitanja povezana s PDV-om u kojem sudjeluju predstavnici svih država članica i kojim predsjedaju službenici Komisije iz Glavne uprave za

⁵⁴ [2022 annual work programme - fit for future platform en.pdf \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/economy_finance/2022_annual_work_programme_fit_for_future_platform_en.pdf)

oporezivanje i carinsku uniju (DG TAXUD), nadzirat će provedbu inicijative za PDV u digitalnom dobu te će raspravljati o mogućim problemima s tumačenjem novog zakonodavstva u pojedinim državama članicama i razjasniti ih.

Stalni odbor za administrativnu suradnju (SCAC) bavit će se svim mogućim pitanjima administrativne suradnje među državama članicama koja proizlaze iz novih odredbi obuhvaćenih ovim zakonodavnim paketom. U slučaju potrebe za izradom novog zakonodavstva zatražit će se novo savjetovanje sa skupinom o budućnosti PDV-a i stručnom skupinom za PDV.

Nadalje, Komisija i države članice pratit će i ocjenjivati funkcionira li ova inicijativa na odgovarajući način te u kojoj su mjeri njezini ciljevi ostvareni na temelju pokazatelja utvrđenih u odjeljku 4. procjene učinka priložene ovom Prijedlogu.

- **Dokumenti s objašnjenjima (za direktive)**

Za Prijedlog su potrebni dokumenti s objašnjenjima o prenošenju.

- **Detaljno obrazloženje posebnih odredaba prijedloga**

Platforme: članci 28.a i 46.a, članak 135. stavak 3. te članci 136.b, 172.a, 242.a i 306.

Režim pretpostavljenog dobavljača uvest će se u sektorima kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i putničkog prijevoza u okviru ekonomije platformi (članak 28.a). U okviru te mjere, ako osnovni dobavljač ne naplaćuje PDV jer je primjerice fizička osoba ili se koristi posebnim programom za mala poduzeća, platforma će naplatiti i obračunati PDV na osnovnu isporuku. Time će se osigurati ravnopravni uvjeti između platformi koje nude usluge i ostalih tradicionalnih dobavljača koji se smatraju poreznim obveznicima, a da se pritom ne opterećuju osnovni dobavljači koji posluju preko platforme. Model „pretpostavljenog dobavljača” mjera je za pojednostavnjenje kojom se nastoji olakšati naplata PDV-a u posebnim situacijama. To je obično slučaj kad je posrednik u transakciji (tj. platforma) u boljem položaju od osnovnog dobavljača za osiguravanje naplate PDV-a koji se treba platiti za tu transakciju. Razlozi su da bi naplata PDV-a bila preveliko opterećenje za osnovnog dobavljača (npr. ako je osnovni dobavljač fizička osoba ili porezni obveznik koji se koristi posebnim programom za mala poduzeća) ili da je sigurnije naplatiti ga od posrednika (ako osnovni dobavljač nema poslovni nastan u EU-u). Dodatni elementi povezani s praktičnom primjenom mjere sadržani su u pratećem Prijedlogu o izmjeni Provedbene uredbe (EU) br. 282/2011.

Kako bi se spriječila zloupotreba, pojašnjeno je da transakcija za koju je platforma pretpostavljeni dobavljač ne može biti uključena u posebni program za putničke agente (članak 306.).

Nadalje, uvedena su pojašnjenja postojećeg zakonodavstva o PDV-u u tom području. Ta su pojašnjenja kako slijedi:

- usluga posredovanja koju pruža platforma trebala bi se smatrati uslugom koja se pruža preko posrednika (članak 46.a). Time se omogućuje ujednačena primjena pravila o mjestu isporuke za uslugu posredovanja;

- roba ili usluge koje osnovni dobavljač isporučuje platformi trebale bi biti izuzete od PDV-a bez prava na odbitak (članak 136.b);
- kratkoročno iznajmljivanje smještaja trebalo bi se smatrati sektorom koji je po svojoj prirodi sličan hotelskom sektoru i stoga ne ispunjava uvjete za izuzeće od PDV-a (članak 135.). Time se osigurava da se na pretpostavljenu isporuku platforme krajnjem potrošaču primjenjuje isti obračun PDV-a kao i kad tradicionalni hoteli pružaju usluge krajnjem potrošaču;
- isporuka platforme krajnjem potrošaču ne bi trebala utjecati na pravo platforme na odbitak za njezine aktivnosti (članak 172.a);
- za isporuke na koje se ne primjenjuje model pretpostavljenog dobavljača platforma će biti obvezna čuvati evidenciju povezanu s isporukama između poduzeća (B2B) i između poduzeća i potrošača (B2C) (članak 242.a). Pratećim zakonodavstvom (Prijedlog o izmjeni Uredbe (EU) br. 904/2010) standardizirat će se način na koji će se te informacije prenositi državama članicama. Za isporuke na koje se primjenjuje model pretpostavljenog dobavljača primjenjivat će se uobičajena pravila za obračun PDV-a.

Elektroničko izdavanje računa bit će općenito pravilo za izdavanje računa: članci 217., 218. i 232.

Da bi se Direktiva o PDV-u prilagodila novoj digitalnoj stvarnosti, potrebna je promjena u načinu postupanja s elektroničkim računima. Dosad se u Direktivi o PDV-u jednako tretiralo papirnate i elektroničke račune. Člankom 232. za izdavanje elektroničkih računa zahtijevao se pristanak primatelja. Tim je zahtjevom državama članicama onemogućena primjena obveznog elektroničkog izdavanja računa kao osnove za elektronički sustav izvješćivanja. Osim toga, usporen je razvoj elektroničkih računa jer porezni obveznici nisu mogli prilagoditi svoje sustave izdavanja računa za provedbu potpuno elektroničkog izdavanja računa jer su morali izdavati papirnate račune svaki put kad primatelj nije pristao na elektronički račun.

Prijedlogom se ta situacija mijenja jer je člankom 218. predviđeno da će elektroničko izdavanje računa biti standardni sustav za izdavanje računa. Upotreba papirnatih računa bit će moguća samo u situacijama u kojima ih države članice odobre. To odobrenje ne može obuhvaćati slučajeve koji podliježu obvezama izvješćivanja iz glave XI. poglavlja 6. jer bi se time spriječilo ili otežalo automatsko prijavljivanje podataka. Poreznim obveznicima uvijek će biti dopušteno izdavati elektroničke račune u skladu s europskom normom. Riječ je o normi donesenoj Provedbenom odlukom Komisije (EU) 2017/1870⁵⁵ prema zahtjevu utvrđenom u Direktivi 2014/55/EU. Izdavanje i prijenos elektroničkih računa ne mogu ovisiti o prethodnom odobrenju ili provjeri poreznih tijela države članice da bi se mogli poslati primatelju. Nekim državama članicama odobrena je posebna mjera za primjenu obveznog elektroničkog izdavanja računa ako su provedeni takvi sustavi odobrenja. Te države članice

⁵⁵ Provedbena odluka Komisije (EU) 2017/1870 od 16. listopada 2017. o objavi upućivanja na europsku normu o elektroničkom izdavanju računa i popisa sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća.

mogu primjenjivati te sustave samo do 1. siječnja 2028., čime se osigurava konvergencija sa sustavima digitalnog izvješćivanja EU-a.

Kako porezni obveznici ne bi ovisili o odobrenju primatelja da bi mogli izdati elektronički račun, iz Direktive o PDV-u briše se članak 232.

Nadalje, definicija elektroničkog računa u Direktivi o PDV-u mijenja se kako bi se pojam uskladio s onim koji se upotrebljava u Direktivi 2014/55/EU o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi, kojom se uređuje elektroničko izdavanje računa u transakcijama između poduzeća i tijela javne uprave. U skladu s tim, upućivanje na elektroničke račune u Direktivi o PDV-u odnosit će se na strukturirane elektroničke račune.

Rok za izdavanje računa za isporuku robe i usluga unutar Zajednice na koje se primjenjuje prijenos porezne obveze: članak 222.

U slučaju izuzetih isporuka robe unutar Zajednice i usluga koje isporučuju porezni obveznici bez poslovnog nastana koji podliježu prijenosu porezne obveze Direktivom o PDV-u predviđa se rok za izdavanje elektroničkog računa koji može trajati do četrdeset pet dana od nastanka oporezivog događaja.

Novi sustav izvješćivanja temelji se na filozofiji pružanja informacija u stvarnom vremenu. Budući da se izvješćivanje temelji na izdavanju računa, takvim će se rokom prekomjerno odgoditi pristizanje informacija o isporukama poreznoj upravi. Iz tog je razloga za izdavanje računa u tim slučajevima člankom 222. određen rok od dva dana nakon nastanka oporezivog događaja.

Ukidanje mogućnosti izdavanja skupnih računa: članak 223.

Cilj je novog sustava izvješćivanja poreznim upravama pružiti informacije o transakcijama gotovo u stvarnom vremenu i potaknuti upotrebu elektroničkih računa. Mogućnost izdavanja skupnih računa za kalendarski mjesec nije u skladu s tim ciljevima. Iz tog se razloga članak 223. briše i više neće biti mogućnosti daljnjeg izdavanja skupnih računa.

Sadržaj računa: članak 226.

Cilj je novog sustava izvješćivanja poreznim upravama pružiti potrebne informacije i pritom smanjiti administrativno opterećenje za porezne obveznike. Da bi se to postiglo, sustav izvješćivanja iskoristit će izdavanje elektroničkog računa za automatizaciju postupka izvješćivanja. No da bi to bilo moguće, nužno je na računu navesti sve informacije koje porezne uprave zahtijevaju u okviru obveze izvješćivanja.

Iz tog je razloga članak 226. izmijenjen kako bi se osiguralo da su na računu navedeni svi podaci o kojima treba izvijestiti. Dodatni podatkovni elementi sadržaja računa uključuju identifikator bankovnog računa na koji će se iznos računa uplatiti, dogovorene datume i iznos svakog plaćanja povezanog s konkretnom transakcijom i, u slučaju računa kojim se mijenja prvotni račun, identifikacija tog prvotnog računa.

Uklanjanje zastarjelih članaka: članak 237.

Člankom 237. predviđena je obveza Komisije da Europskom parlamentu i Vijeću podnese izvješće o učinku pravila o izdavanju računa. Budući da je ta obveza već ispunjena⁵⁶, ne postoji razlog za zadržavanje tog članka u Direktivi o PDV-u.

Sustav digitalnog izvješćivanja za transakcije unutar Zajednice: članci od 262. do 271.

Jedan je od ciljeva inicijative zamijeniti zastarjela rekapitulacijska izvješća sustavom zahtjeva za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice, što će omogućiti brže i kvalitetnije informacije za svaku transakciju zasebno. Te će se informacije uzeti u obzir u sustavima analize rizika država članica i pomoći im u borbi protiv prijevара povezanih s PDV-om koje se odnose na trgovinu unutar Zajednice, posebno prijevара s nepostojećim trgovcem unutar Zajednice. U tu se svrhu u glavi XI. poglavlju 6., u kojoj se upućivalo na rekapitulacijska izvješća, sad upućuje na zahtjeve za digitalno izvješćivanje, a u novom odjeljku 1. predmetnog poglavlja upućuje se na zahtjeve za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice obuhvaćat će iste transakcije koje su bile obuhvaćene rekapitulacijskim izvješćima, uz iznimku aranžmana za premještanje dobara u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 17.a, koji će prestati postojati. Iz tog se razloga briše članak 262. stavak 2. Nadalje, isporuke robe i usluga koje podliježu mehanizmu prijenosa porezne obveze u skladu s člankom 194. bit će isto tako uključene u rekapitulacijska izvješća, a time i u zahtjeve za digitalno izvješćivanje.

Člankom 263. predviđene su glavne značajke novog sustava digitalnog izvješćivanja: informacije se moraju prenositi za svaku transakciju zasebno, rok za prijenos podataka je dva radna dana od izdavanja računa ili od datuma na koji je račun trebao biti izdan u slučaju da porezni obveznik nije ispunio svoju obvezu izdavanja računa, podaci se moraju prenijeti elektronički i države članice osigurati će sredstva za prijenos. Konačno, informacije može podnijeti izravno porezni obveznik ili treća osoba u njegovo ime.

Podaci se mogu prenijeti u skladu s europskom normom. Države članice mogu predvidjeti prijenos podataka iz elektroničkih računa izdanih u drugom formatu, pod uvjetom da dopuštaju i upotrebu europske norme. U svakom slučaju, formati podataka koje države članice dopuštaju morat će jamčiti interoperabilnost s europskom normom.

Tom se odredbom državama članicama i poreznim obveznicima omogućuje fleksibilnost u upotrebi različitih formata za prijenos podataka. Ipak, predviđena je najmanje jedna norma koju će prihvaćati sve države članice i koja stoga poduzećima omogućuje podnošenje podataka o transakcijama unutar Zajednice u skladu s europskom normom u bilo kojoj državi članici, bez potrebe za prilagodbom različitim sustavima izvješćivanja.

⁵⁶ Izvješće Komisije Europskom parlamentu i Vijeću o ocjeni učinka pravila o izdavanju računa iz Direktive Vijeća 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (COM(2020) 47).

Člankom 264. stavkom 1. predviđena je obveza podnošenja informacija za svaku transakciju. U osnovi je riječ o istim informacijama koje su se morale podnijeti u rekapitulacijskim izvješćima, ali se navode za svaku transakciju umjesto da su objedinjene prema kupcu. No dodana su nova polja kako bi se poboljšalo otkrivanje prijevara. Ta polja uključuju upućivanje na prethodni račun u slučaju ispravljanja računa, identifikaciju bankovnog računa na koji se uplaćuje iznos računa i datume dogovorene za plaćanje iznosa transakcije. U cilju potpune standardizacije i interoperabilnosti Komisija će donijeti provedbena pravila za definiranje zajedničke elektroničke poruke u tu svrhu.

Člankom 266. državama članicama omogućavalo se da zatraže dodatne informacije o transakcijama unutar Zajednice. Ta je mogućnost u suprotnosti sa željenim usklađivanjem u tom području. Iz tog je razloga taj članak izbrisan iz Direktive o PDV-u kako bi porezni obveznici pri provođenju transakcije unutar Zajednice uvijek podnosili iste informacije, neovisno o državi članici u kojoj se transakcija odvija.

Člankom 268. državama članicama uvedena je obveza prikupljanja podataka od poreznih obveznika koji na njihovu državnom području stječu robu unutar Zajednice ili provode transakcije koje se tretiraju kao takve. U okviru rekapitulacijskih izvješća prikupljanje takvih podataka nije bilo obvezno za države članice.

Zbog zamjene rekapitulacijskih izvješća novim sustavom digitalnog izvješćivanja potrebno je izmijeniti određene članke Direktive o PDV-u koji su sadržavali upućivanja na rekapitulacijska izvješća i zamijeniti ih upućivanjima na novi sustav izvješćivanja. To je slučaj s člancima 42., 138.a, 262., 265. i 267. Ostali članci kojima su uređeni aspekti rekapitulacijskih izvješća i koji nisu više potrebni s obzirom na novi sustav izvješćivanja izbrisani su. To je slučaj s člancima 266., 269., 270. i 271.

Sustav digitalnog izvješćivanja za isporuke robe i usluga uz naknadu na državnom području jedne države članice: članci od 271.a do 273.

Osim zamjene rekapitulacijskih izvješća novim sustavom digitalnog izvješćivanja za transakcije unutar Zajednice, ciljevi inicijative uključuju i usklađivanje postojećih i budućih sustava izvješćivanja za isporuke robe i usluga uz naknadu na državnom području jedne države članice kako bi se izbjeglo administrativno opterećenje koje tako rascjepkani okvir podrazumijeva za porezne obveznike koji posluju prekogranično. Ti će se sustavi uskladiti sa sustavom digitalnog izvješćivanja za transakcije unutar Zajednice, čime će se poreznim obveznicima pojednostavniti usklađivanje jer će u bilo kojoj državi članici moći podnijeti podatke potrebne za domaće transakcije i transakcije unutar Zajednice u istom formatu.

To se usklađivanje postiže na temelju pravila sadržanih u novom odjeljku 2. glave XI. poglavlja 6.

Člankom 271.a stavkom 1. državama članicama dopušta se uspostava sustava izvješćivanja za isporuke robe i usluga među poreznim obveznicima na njihovu državnom području. Člankom 271.a stavkom 2. državama članicama dopušta se uspostava sustava izvješćivanja za sve ostale vrste transakcija. Stavak 2. primjerice obuhvaća izvješćivanje o isporukama robe ili usluga koje je porezni obveznik izvršio prema privatnoj osobi.

Napominje se da je članak 271.a mogućnost, a ne obveza za države članice. No ako odluče uspostaviti sustav izvješćivanja u skladu sa stavkom 1. tog članka, odnosno sustav izvješćivanja za transakcije među poreznim obveznicima na državnom području njihove

države članice, takav će sustav morati biti usklađen sa značajkama utvrđenima u članku 271.b.

Značajke sustava izvješćivanja iz članka 271.b slične su onima osmišljenima za transakcije unutar Zajednice: izvješćivanje za svaku transakciju zasebno, prijenos podataka dva radna dana nakon izdavanja računa ili nakon datuma na koji je račun trebao biti izdan u slučaju da porezni obveznik nije ispunio svoju obvezu izdavanja računa, mogućnost da podatke prenosi izravno porezni obveznik ili da se prenose preko pružatelja usluga i mogućnost da se podaci prenose u skladu s europskom normom. Države članice poreznim obveznicima na raspolaganje mogu staviti dodatne alate za prijenos podataka. Ponovno, cilj je državama članicama i poreznim obveznicima omogućiti dovoljnu fleksibilnost da mogu upotrebljavati različite načine prijenosa podataka, uz predviđanje najmanje jedne norme koju će prihvaćati sve države članice i koja će poduzećima omogućiti podnošenje podataka u skladu s europskom normom u bilo kojoj državi članici, bez potrebe za prilagodbom različitim sustavima izvješćivanja.

Bit će potrebno provjeriti postižu li se reformom sustava izvješćivanja njezini ciljevi smanjenja jaza PDV-a i smanjenja troškova za porezne obveznike koji proizlaze iz rascjepkanosti tih sustava. Iz tog se razloga u članku 271.c od Komisije traži da do ožujka 2033. podnese izvješće o ocjeni rezultata postignutih reformom i prema potrebi prijedlog za prevladavanje ograničenja i dodatno usklađivanje izvješćivanja na nacionalnoj razini. Taj će rok omogućiti ocjenjivanje sustava izvješćivanja nakon njihova potpunog uvođenja, uzimajući u obzir da potpuna prilagodba usklađenim zahtjevima nije nužna do 2028.

Da bi se sustavi izvješćivanja uskladili, nije dovoljno provoditi buduće sustave u skladu sa značajkama utvrđenima u okviru ove inicijative. Države članice koje su već uspostavile sustave izvješćivanja za te transakcije morat će ih prilagoditi značajkama usklađenog sustava izvješćivanja. U tu se svrhu u okviru inicijative zahtijeva da se prilagodba provede najkasnije do 2028.

Člankom 273. državama članicama i dalje se daje sloboda uvođenja onih obveza koje smatraju potrebnima da bi se osigurala pravilna naplata PDV-a i spriječila utaja. No ta je sloboda ograničena u pogledu obveza izvješćivanja, koje se mogu provoditi samo u skladu s odredbama glave XI. poglavlja 6. za transakcije obuhvaćene njihovim područjem primjene.

Jedinstveni upis u registar obveznika PDV-a i poboljšanja postojećih pravila o e-trgovini i maržnog sustava

Izmjene i pojašnjenja postojećeg zakonodavstva o PDV-u uvedeni su kako je utvrđeno u nastavku.

S obzirom na usmjerenost na načelo oporezivanja na odredištu i u skladu s člankom 4. Direktive Vijeća (EU) 2022/542 o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive (EU) 2020/285

u pogledu stopa poreza na dodanu vrijednost⁵⁷ članak 14. stavak 4. točka 1. podtočka (a) mijenja se kako bi se definicija prodaje robe na daljinu unutar Zajednice proširila na rabljenu robu, umjetnine, kolekcionarske predmete i antikvitete. Nadalje, briše se članak 35. i u skladu s tim te se isporuke oporezuju na mjestu odredišta u skladu s člankom 33. točkom (a). To omogućuje primjenu pojednostavnjenog sustava „sve na jednom mjestu” za prijavu prodaje na daljinu, čime se dodatno smanjuje potreba za upisom u registre u više država članica.

Kako bi se smanjio broj prilika za izbjegavanje PDV-a, novim člankom 39.a propisano je da se isporuke umjetnina i antikviteta bez otpreme ili prijevoza (ili isporuke za koje otprema ili prijevoz robe počinje i završava u istoj državi članici) oporezuju u mjestu u kojem kupac ima poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište.

Primjena pravila o pretpostavljenom dobavljaču proširuje se izmjenama članka 14.a. Točnije, kad je riječ o isporukama robe unutar EU-a, stavak 2. mijenja se radi proširenja primjene pravila o pretpostavljenom dobavljaču. Prošireno područje primjene pravila o pretpostavljenom dobavljaču sad će uključivati sve isporuke robe unutar EU-a omogućene upotrebom elektroničkog sučelja, neovisno o tome gdje osnovni dobavljač ima poslovni nastan i koji je status kupca. Nadalje, umetnut je stavak 3. kako bi se predvidjela primjena pravila o pretpostavljenom dobavljaču na određene prijenose vlastite robe koji se omogućuju elektroničkim sučeljem.

Odredbe u Direktivi o PDV-u koje se odnose na aranžmane za premještanje dobara mijenjaju se kako bi se uveo krajnji rok, 31. prosinca 2024., nakon kojeg nije moguće izvršiti nova premještanja dobara u okviru tih aranžmana. Članak 17.a, kojim se uređuju aranžmani za premještanje dobara, dodatno se mijenja umetanjem novog stavka kojim se pojašnjava da će se od 31. prosinca 2025. taj članak prestati primjenjivati. Izmjene koje se uvode odražavaju činjenicu da postojeći aranžmani za premještanje dobara više neće biti potrebni jer je pojednostavnjeni sustav „sve na jednom mjestu” za prijenose vlastite robe sveobuhvatan i uključuje prekogranična kretanja robe koja su trenutačno obuhvaćena aranžmanima za premještanje dobara.

Člankom 59.c propisuje se kalendarski prag od 10 000 EUR, ispod kojeg prekogranične isporuke telekomunikacijskih usluga, usluga emitiranja i elektroničkih usluga te usluga prodaje robe na daljinu unutar Zajednice koje pruža dobavljač s poslovnim nastanom samo u jednoj državi članici EU-a mogu i dalje podlijeagati plaćanju PDV-a u državi članici u kojoj porezni obveznik koji isporučuje navedene usluge ima poslovni nastan ili u kojoj se navedena roba nalazi u trenutku početka njezine otpreme ili prijevoza. Osim prekograničnih isporuka telekomunikacijskih usluga, usluga emitiranja i elektroničkih usluga, sad je pojašnjeno da je u taj prag uključena samo prodaja robe koja se isporučuje iz države članice u kojoj porezni obveznik ima poslovni nastan na daljinu unutar Zajednice.

⁵⁷ Direktiva Vijeća (EU) 2022/542 od 5. travnja 2022. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive (EU) 2020/285 u pogledu stopa poreza na dodanu vrijednost.

Izmjenom članka 66. pojašnjava se vrijeme nastanka oporezivog događaja za isporuke u okviru pojednostavnjenih sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju i „sve na jednom mjestu” za Uniju.

Novim člankom 143. stavkom 1.a predviđa se donošenje provedbenog akta kojim se uvode posebne mjere za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza boljim osiguravanjem pravilne upotrebe i provjere identifikacijskog broja za PDV dobavljača ili posrednika koji djeluje u njegovo ime u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz jer je taj broj potreban za primjenu izuzeća navedenog u članku 143. stavku 1. točki (ca).

Da bi se dodatno smanjila potreba za upisom u registar u državi članici u kojoj dolazi do oporezivanja domaće isporuke između poduzeća, na temelju izmjene članka 194. države članice obvezne su prihvatiti primjenu mehanizma prijenosa porezne obveze ako dobavljač koji nema poslovni nastan u svrhe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV isporuči robu osobi koja je identificirana u svrhu PDV-a u toj državi članici. Tom će se reformom osigurati da se u takvim okolnostima dobavljač koji nije ondje identificiran ne mora upisati u registar u toj državi članici. Nadalje, izmjenom se isporuke robe na koju se primjenjuje maržni sustav izuzimaju iz obvezne primjene mehanizma prijenosa porezne obveze. Da bi se osiguralo odgovarajuće daljnje praćenje robe, ta se vrsta isporuka sad treba navesti u rekapitulacijskom izvješću iz članka 262.

Budući da novi pojednostavnjeni sustav „sve na jednom mjestu” za prijenose vlastite robe uključuje prekogranična kretanja robe koja su trenutačno obuhvaćena aranžmanima za premještanje dobara, izmjenama članka 243. stavka 3. i članka 262. stavka 2. odredbe u Direktivi o PDV-u koje se odnose na aranžmane za premještanje dobara uklanjaju se s učinkom od 1. siječnja 2026. jer više nisu potrebne. Kako je prethodno spomenuto, predviđen je vremenski okvir od 12 mjeseci da bi se aranžmani za premještanje dobara izvršeni do 31. prosinca 2024. mogli dovršiti.

Izmjenom članka 359. područje primjene sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju proširuje se na isporuke usluga koje poduzeća izvan EU-a pružaju svim osobama koje nisu porezni obveznici, čak i ako nemaju stalno prebivalište ni uobičajeno boravište u državi članici.

Izmjenom članka 365. pojašnjava se rok do kojeg je moguće izmijeniti relevantne prijave PDV-a u sustavu „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju. Izmjene se sad mogu unositi u istoj prijavi ako se unesu do roka kad se prijava mora podnijeti.

Za potrebe sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju novim se stavcima članka 369.a proširuje definicija države članice potrošnje kako bi se obuhvatile isporuke robe u skladu s člancima 36. (isporuka robe s instalacijom ili montažom), 37. (isporuka robe na brodovima, u zrakoplovima ili vlakovima) i 39. (isporuka plina, električne energije, grijanja i hlađenja) te isporuke robe na domaćem tržištu.

U članku 369.b utvrđuje se da se sustav „sve na jednom mjestu” za Uniju može upotrebljavati i za prethodno navedene vrste isporuka ako se roba isporučuje osobama koje nisu porezni obveznici (ili poreznim obveznicima ili pravnim osobama koje nisu porezni obveznici, a čije stjecanje robe unutar Zajednice ne podliježe PDV-u u skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive 2006/112/EZ). Nadalje, program se može primjenjivati i za isporuke robe na koju se

primjenjuje maržni sustav na domaćem tržištu bilo kojem drugom poreznom obvezniku ako isporuku u okviru maržnog sustava vrši oporezivi preprodavatelj.

Izmjenom članka 369.g stavka 1. i novim stavcima mijenja se sadržaj prijave u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju kako bi se omogućilo uključivanje navedenih isporuka.

Izmjenom članka 369.g stavka 2. i novim stavkom 2.a pojašnjavaju se informacije koje se trebaju navesti u prijavi u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju u vezi s navedenim isporukama te se navodi da su isporuke robe s nultom stopom i na druge načine izuzete isporuke robe obuhvaćene sustavom „sve na jednom mjestu” za Uniju i stoga se moraju prijaviti.

Izmjenom članka 369.g stavka 3. navodi se da prijave u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju moraju uključivati isporuke robe s nultom stopom i na druge načine izuzete isporuke robe obuhvaćene posebnim programom.

Izmjenom u članku 369.g stavku 4. pojašnjava se da se izmjene prijave PDV-a u sustavu „sve na jednom mjestu” za Uniju nakon roka do kojeg se prijava trebala podnijeti trebaju izvršiti u sljedećoj prijavi.

Izmjenom u članku 369.j utvrđuje se da u prijavi PDV-a u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju odbitak nije moguć, nego da će se PDV vratiti u skladu s odgovarajućim sustavom povrata.

Novim stavkom u članku 369.m upotreba sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz postaje obvezna za elektronička sučelja koja kao pretpostavljeni dobavljač omogućuju određenu prodaju uvezene robe na daljinu.

Članak 369.p mijenja se kako bi se propisalo da prije početka upotrebe posebnog programa za uvoz (sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz) porezni obveznik ili posrednik koji djeluje u njegovo ime mora navesti državi članici identifikacije status poreznog obveznika kao pretpostavljenog dobavljača u pogledu prodaje robe uvezene u EU na daljinu.

Izmjenom u članku 369.r i novim stavcima propisuje se da će porezni obveznik biti isključen iz sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz ako se ne pridržava njegovih pravila, osim ako je navedeni porezni obveznik obavezan upotrebljavati taj program kao pretpostavljeni dobavljač. Ako takav pretpostavljeni dobavljač neprekidno krši pravila povezana s tim posebnim programom, snosit će druge sankcije umjesto isključenja iz programa.

Izmjenom članka 369.t stavka 2. pojašnjava se rok do kojeg se mogu unijeti izmjene relevantnih prijave PDV-a za sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz. Ako se izmjene trebaju unijeti nakon roka za predaju prijave, to se mora izvršiti u sljedećoj prijavi.

Izmjenom članka 369.w utvrđuje se da se u okviru posebnog programa PDV neće odbiti, nego će biti izvršen povrat u skladu s odgovarajućim sustavom povrata.

Novim člancima od 369.xa do 369.xk propisuje se primjena novog programa posebno osmišljenog za pojednostavnjenje obveza usklađivanja s pravilima o PDV-u povezanim s određenim prijenosima vlastite robe.

Članak 369.xa sadržava definicije koje se primjenjuju na novi program za prijenose vlastite robe. Kapitalna dobra, odnosno roba na koju se ne primjenjuje puno pravo na odbitak u državi članici u kojoj se odvija stjecanje unutar Zajednice, izuzimaju se iz posebnog programa.

U članku 369.xb utvrđuje se područje primjene programa. Svaki porezni obveznik koji prenosi vlastitu robu kako je definirano člankom 369.xa može se registrirati za primjenu tog posebnog programa, a u tom će slučaju svi relevantni prijenosi biti obuhvaćeni posebnim programom.

Člankom 369.xc od poreznih obveznika koji se koriste tim programom zahtijeva se da elektroničkim putem obavijeste svoju državu članicu identifikacije u slučaju početka, prekida ili relevantnih izmjena oporezivih djelatnosti obuhvaćenih tim posebnim programom.

Člankom 369.xd propisuje se da porezni obveznik koji se koristi tim posebnim programom u svrhu prijenosa obuhvaćenih tim programom može biti upisan u registar samo u jednoj državi članici identifikacije. U svrhu identifikacije u okviru posebnog programa za prijenos vlastite robe država članica identifikacije upotrebljava osobni identifikacijski broj za PDV koji je već dodijeljen poreznom obvezniku u vezi s njegovim obvezama u okviru unutarnjeg sustava.

Člankom 369.xe predviđene su okolnosti u kojima se porezni obveznici koji se koriste programom za prijenose vlastite robe izuzimaju iz tog programa, uključujući, među ostalim, situaciju kad neprekidno krše pravila programa ili prestanu obavljati relevantne djelatnosti.

Člankom 369.xf utvrđuje se da se prijave PDV-a moraju podnositi svaki mjesec elektroničkim putem, čak i ako se nije obavljala nikakva relevantna djelatnost.

U članku 369.xg opisuju se informacije koje mora sadržavati mjesečna prijava PDV-a i utvrđuje se da se izmjene prijave nakon roka za njihovu predaju moraju izvršiti u sljedećoj prijavi.

Člankom 369.xh utvrđuju se zahtjevi u vezi s valutom koja će se upotrebljavati u prijavi PDV-a.

Člankom 369.xi utvrđuje se da su stjecanja unutar Zajednice za prijenose vlastite robe u okviru programa izuzeta u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

Člankom 369.xj utvrđuje se da odbitak nije moguć u navedenoj prijavi PDV-a, nego se povrat PDV-a vrši u skladu s odgovarajućim sustavom povrata ili odbija kao pretporez u nacionalnoj prijavi PDV-a države članice ako je porezni obveznik već identificiran u svrhu PDV-a u državi članici za djelatnosti koje nisu obuhvaćene posebnim programom.

Člankom 369.xk utvrđuju se obveze vođenja evidencije za porezne obveznike koji se koriste posebnim programom za prijenose vlastite robe.

Prijedlog

DIREKTIVE VIJEĆA**o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba**

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,

u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,

budući da:

- (1) Rast digitalnog gospodarstva znatno utječe na funkcioniranje sustava PDV-a u Uniji, koji nije prikladan za nove modele digitalnog poslovanja i ne omogućuje potpuno iskorištavanje podataka dobivenih digitalizacijom. Direktiva Vijeća 2006/112/EZ³ trebala bi se izmijeniti kako bi se taj razvoj uzeo u obzir.
- (2) Obveze izvješćivanja o PDV-u trebale bi se prilagoditi kako bi se svladali izazovi ekonomije platformi i kako bi se smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a u Uniji.
- (3) Gubitak prihoda od PDV-a, poznat kao „jaz PDV-a”, bio je procijenjen na 93 milijarde EUR⁴ u Uniji 2020., a znatan dio tog gubitka posljedica je prijevara, posebno prijevara s nepostojećim trgovcem unutar Zajednice⁵, i procjenjuje se na iznos od 40 do 60 milijardi EUR⁶. U završnom izvješću Konferencije o budućnosti Europe građani pozivaju na „usklađivanje i koordinacij[u] poreznih politika u

¹ SL C , , str. .

² SL C , , str. .

³ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.).

⁴ Jaz PDV-a ukupna je razlika između očekivanog prihoda od PDV-a na temelju zakonodavstva o PDV-u i pomoćnih propisa te stvarno naplaćenog iznosa:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

⁵ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

⁶ Europski revizorski sud:
https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_HR.pdf

državama članicama EU-a kako bi se spriječili utaja i izbjegavanje plaćanja poreza” i „promicanje suradnje među državama članicama EU-a kako bi se osiguralo da sva poduzeća u EU-u plaćaju svoj dio poreza”. Inicijativa za PDV u digitalnom dobu dosljedna je s tim ciljevima.

- (4) Kako bi se povećala naplata poreza na prekogranične transakcije i ukinula postojeća rascjepkanost koja proizlazi iz primjene različitih sustava izvješćivanja u državama članicama, trebala bi se utvrditi pravila za zahtjeve za digitalno izvješćivanje na razini Unije. Na temelju takvih pravila informacije bi se poreznim upravama trebale pružati za svaku transakciju zasebno kako bi se omogućila unakrsna usporedba podataka, povećali kapaciteti kontrole poreznih uprava i postigao odvratajući učinak u pogledu nepoštovanja pravila te pritom smanjili troškovi usklađivanja za poduzeća koja posluju u različitim državama članicama i uklonile prepreke na unutarnjem tržištu.
- (5) Kako bi se olakšala automatizacija postupka izvješćivanja za porezne obveznike i porezne uprave, transakcije koje se trebaju prijaviti poreznim upravama trebale bi se dokumentirati u elektroničkom obliku. Elektroničko izdavanje računa trebalo bi postati standardni sustav za izdavanje računa. Ipak, državama članicama trebalo bi omogućiti da za isporuke na domaćem tržištu odobre druga sredstva. Izdavanje elektroničkih računa koje provodi dobavljač i njihov prijenos kupcu ne bi trebali ovisiti o prethodnom odobrenju ili provjeri porezne uprave.
- (6) Definicija elektroničkog računa trebala bi se uskladiti s definicijom iz Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁷ kako bi se postigla standardizacija u području izvješćivanja o PDV-u.
- (7) Kako bi se sustav izvješćivanja o PDV-u učinkovito primjenjivao, informacije trebaju do porezne uprave stići bez odgode. Stoga bi se za prekogranične transakcije trebao utvrditi rok za izdavanje računa od dva radna dana nakon nastanka oporezivog događaja.
- (8) Elektronički račun trebao bi olakšati automatizirani prijenos podataka poreznoj upravi za potrebe kontrole. U tu bi svrhu elektronički račun trebao sadržavati sve podatke koji se poslije trebaju prenijeti poreznoj upravi.
- (9) Uvođenje elektroničkog računa kao standardne metode za dokumentiranje transakcija za potrebe PDV-a neće biti moguće ako upotreba elektroničkog računa i dalje bude ovisila o pristanku primatelja. Stoga pristanak ne bi više trebao biti nužan za izdavanje elektroničkih računa.
- (10) Komisija je ispunila svoju obvezu podnošenja izvješća Europskom Parlamentu i Vijeću o učinku pravila o izdavanju računa koja se primjenjuju od 1. siječnja 2013., a posebno o tome u kojoj su mjeri ta pravila stvarno dovela do smanjenja administrativnog opterećenja za poduzeća, kako je propisano člankom 237. Direktive 2006/112/EZ. Budući da je ta obveza ispunjena, trebala bi se ukloniti iz te direktive.
- (11) Trebalo bi ukloniti obvezu podnošenja rekapitulacijskih izvješća za izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice jer područje primjene zahtjeva za digitalno

⁷ Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1.).

izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice obuhvaća iste transakcije, ali s bržim i detaljnijim informacijama. Zahtjevi za digitalno izvješćivanje obuhvaćaju iste transakcije kao i rekapitulacijska izvješća, uz iznimku transakcija u okviru aranžmana za premještanje dobara, navedenih u članku 17.a Direktive 2006/112/EZ, koje bi trebalo prijaviti s pomoću sustava „sve na jednom mjestu”.

- (12) Kako bi se poreznim obveznicima olakšao prijenos podataka o računima, države članice trebale bi poreznim obveznicima staviti na raspolaganje potrebna sredstva za takav prijenos, koja bi trebala omogućiti da podatke šalje izravno porezni obveznik ili treća osoba u ime poreznog obveznika.
- (13) Iako bi informacije koje se šalju na temelju zahtjeva za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice trebale biti slične informacijama koje su se slale u okviru rekapitulacijskih izvješća, od poreznih je obveznika potrebno zatražiti da navedu dodatne podatke, uključujući bankovne podatke i iznose plaćanja, kako bi porezne uprave mogle pratiti ne samo robu nego i financijske tokove.
- (14) Trebalo bi izbjegavati nametanje nepotrebnog administrativnog opterećenja poreznim obveznicima koji posluju u različitim državama članicama. Stoga bi takvi porezni obveznici trebali moći dostaviti potrebne podatke poreznim upravama s pomoću europske norme utvrđene u Provedbenoj odluci Komisije (EU) 2017/1870⁸, kojom se ispunjava zahtjev iz članka 3. stavka 1. Direktive 2014/55/EU u pogledu uspostave europske norme za semantički podatkovni model osnovnih elemenata elektroničkog računa. Državama članicama trebalo bi omogućiti da predvide dodatne načine za izvješćivanje o podacima koji bi određenim poreznim obveznicima mogli biti jednostavniji za primjenu.
- (15) Kako bi se postiglo potrebno usklađivanje izvješćivanja o podacima o transakcijama unutar Zajednice, podaci o kojima se izvješćuje trebali bi biti jednaki u svim državama članicama, bez mogućnosti da države članice zahtijevaju dodatne podatke.
- (16) Važan element u borbi protiv prijevara povezanih s PDV-om koje se odnose na transakcije unutar Zajednice jest usporedba podataka koje je prijavio dobavljač s podacima koje je prijavio kupac. U tu bi se svrhu od osobe koja stječe robu i primatelja usluga trebalo zatražiti da prijave podatke o svojim transakcijama unutar Zajednice.
- (17) Nekoliko država članica uvelo je različite zahtjeve za izvješćivanje o transakcijama na svojem državnom području, što je uzrokovalo znatno administrativno opterećenje poreznim obveznicima koji posluju u različitim državama članicama zbog potrebe za prilagodbom računovodstvenih sustava tim zahtjevima. Kako bi se izbjegli troškovi koji proizlaze iz takvog odstupanja, sustavi koji se primjenjuju u državama članicama za izvješćivanje o isporukama robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima na njihovu državnom području trebali bi biti usklađeni sa značajkama sustava koji se primjenjuje za transakcije unutar Zajednice. Države članice trebale bi staviti na raspolaganje elektronička sredstva za prijenos podataka i, kao u slučaju transakcija

⁸ Provedbena odluka Komisije (EU) 2017/1870 od 16. listopada 2017. o objavi upućivanja na europsku normu o elektroničkom izdavanju računa i popisa sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 266, 17.10.2017., str. 19.).

unutar Zajednice, porezni bi obveznici trebali moći dostaviti podatke u skladu s europskom normom utvrđenom u Provedbenoj odluci (EU) 2017/1870, iako bi relevantna država članica mogla predvidjeti dodatne načine prijenosa podataka. Podatke bi trebao moći izravno slati porezni obveznik ili treća osoba u ime poreznog obveznika.

- (18) Države članice ne bi trebale biti obvezne primjenjivati zahtjev za digitalno izvješćivanje za isporuke robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima na svojem državnom području. No ako uvedu taj zahtjev u budućnosti, trebale bi ga uskladiti sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice. Države članice koje su već uspostavile sustav izvješćivanja za te transakcije trebale bi prilagoditi te sustave kako bi osigurale da se o podacima izvješćuje u skladu sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice.
- (19) Kako bi se ocijenila djelotvornost zahtjeva za digitalno izvješćivanje, Komisija bi trebala pripremiti izvješće o ocjeni učinka zahtjeva za digitalno izvješćivanje na smanjenje jaza PDV-a te na troškove provedbe i usklađivanja za porezne obveznike i porezne uprave kako bi se provjerilo jesu li ostvareni ciljevi sustava ili su potrebne dodatne prilagodbe.
- (20) Države članice trebale bi moći nastaviti provoditi druge mjere za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje. S druge strane, ne bi trebale moći uvoditi dodatne obveze izvješćivanja za transakcije obuhvaćene zahtjevima za digitalno izvješćivanje.
- (21) Ekonomija platformi dovela je do određenih poteškoća u primjeni pravila o PDV-u, posebno u pogledu utvrđivanja poreznog statusa pružatelja usluge i jednakih uvjeta između malih i srednjih poduzeća (MSP-ovi) i drugih poduzeća.
- (22) Ekonomija platformi uzrokovala je neopravdano narušavanje tržišnog natjecanja između isporuka koje se pružaju preko internetskih platformi i izuzete su iz oporezivanja PDV-om te isporuka koje se pružaju u tradicionalnoj ekonomiji i podliježu plaćanju PDV-a. Narušavanje je najistaknutije u dva najveća sektora ekonomije platformi nakon e-trgovine, odnosno u sektorima kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i putničkog prijevoza.
- (23) Stoga je potrebno utvrditi pravila za otklanjanje narušavanja tržišnog natjecanja u sektorima kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i putničkog prijevoza promjenom uloge koju platforme imaju u naplati PDV-a (tako što postaju „pretpostavljeni dobavljač”). Prema tom modelu platforme bi trebale biti obvezne naplatiti PDV ako ga je potrebno platiti, ali ga osnovni dobavljač ne naplaćuje jer je primjerice fizička osoba ili porezni obveznik koji se koristi posebnim programom za mala poduzeća.
- (24) Države članice različito tumače mjesto isporuke usluge posredovanja koju platforme pružaju osobama koje nisu porezni obveznici. Stoga to pravilo treba pojasniti.
- (25) Neke države članice pozivaju se na članak 135. stavak 2. Direktive 2006/112/EZ za primjenu izuzeća od obveze PDV-a na kratkoročno iznajmljivanje smještaja. Kako bi se zajamčili jednako postupanje i dosljednost te pritom nastavio rad na otklanjanju narušavanja tržišnog natjecanja u sektoru smještaja, trebalo bi pojasniti da se to izuzeće ne odnosi na kratkoročno iznajmljivanje smještaja. Kriteriji koji se upotrebljavaju za utvrđivanje kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, za koje se smatra da ima sličnu funkciju hotelskom sektoru, trebaju se primjenjivati samo za potrebe ove Direktive i njima se ne dovode u pitanje definicije koje se upotrebljavaju u ostalom zakonodavstvu Unije. Ovom se Direktivom dakle ne stvara definicija kratkoročnog iznajmljivanja smještaja na razini EU-a.

- (26) Kako bi se izbjeglo nenamjerno uključivanje platformi koje obavljaju pretpostavljene isporuke u posebnu odredbu za putničke agente ili obratno, transakcije za koje je platforma pretpostavljeni dobavljač trebale bi se izuzeti iz te posebne odredbe.
- (27) Ovim se Prijedlogom ne dovode u pitanje pravila utvrđena drugim pravnim aktima Unije, posebno Uredbom (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. listopada 2022. o jedinstvenom tržištu digitalnih usluga i izmjeni Direktive 2000/31/EZ (Akt o digitalnim uslugama)⁹ kojom se uređuju drugi aspekti pružanja usluga internetskih platformi, kao što su obveze koje se odnose na pružatelje internetskih platformi koje potrošačima omogućuju sklapanje ugovora na daljinu s trgovcima.
- (28) Direktivama Vijeća (EU) 2017/2455¹⁰ i 2019/1995¹¹ izmijenjena je Direktiva 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u kojima se uređuje oporezivanje prekograničnih aktivnosti e-trgovine između poduzeća i potrošača u Uniji. Tim direktivama o izmjeni smanjena su narušavanja tržišnog natjecanja, poboljšana je administrativna suradnja i uveden je niz pojednostavnjenja. Iako su izmjene uvedene tim direktivama koje se primjenjuju od 1. srpnja 2021. u velikoj mjeri uspješne, utvrđena je potreba za određenim poboljšanjima.
- (29) U tu svrhu trebalo bi pojasniti neka od važećih pravila. To uključuje pravilo o izračunu kalendarskog praga od 10 000 EUR utvrđeno u članku 59.c Direktive 2006/112/EZ, ispod kojeg isporuke telekomunikacijskih usluga, usluga emitiranja i elektroničkih usluga te usluga prodaje robe na daljinu unutar Zajednice koje pruža dobavljač s poslovnim nastanom samo u jednoj državi članici mogu i dalje podlijevati plaćanju PDV-a u državi članici u kojoj porezni obveznik koji isporučuje navedene usluge ima poslovni nastan ili u kojoj se navedena roba nalazi u trenutku početka njezine otpreme ili prijevoza. Članak 59.c Direktive 2006/112/EZ trebao bi se izmijeniti kako bi se obračunom praga od 10 000 EUR obuhvatila samo prodaja robe na daljinu unutar Zajednice koja se isporučuje iz države članice u kojoj porezni obveznik ima poslovni nastan, a ne prodaja na daljinu iz zaliha robe u drugoj državi članici.
- (30) Direktiva 2006/112/EZ trebala bi se izmijeniti i kako bi se pojasnilo da su područjem primjene posebnog programa za usluge koje isporučuju porezni obveznici bez poslovnog nastana u Zajednici (program za ne-Uniju) obuhvaćene sve isporuke usluga između poduzeća i potrošača koje unutar Unije pružaju porezni obveznici s poslovnim nastanom izvan Unije, a ne samo isporuke usluga kupcima s poslovnim nastanom u Uniji. Nakon uvođenja novih pravila o stopama PDV-a Direktivom Vijeća (EU) 2022/542¹² i predviđenog stupanja na snagu novih pravila o MSP-ovima¹³ te kako bi

⁹ Uredba (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. listopada 2022. o jedinstvenom tržištu digitalnih usluga i izmjeni Direktive 2000/31/EZ (Akt o digitalnim uslugama) (SL L 277, 27.10.2022., str. 1.–102.)

¹⁰ Direktiva Vijeća (EU) 2017/2455 od 5. prosinca 2017. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive 2009/132/EZ u pogledu određenih obveza u vezi s porezom na dodanu vrijednost za isporuku usluga i prodaju robe na daljinu (SL L 348, 29.12.2017., str. 7.).

¹¹ Direktiva Vijeća (EU) 2019/1995 od 21. studenoga 2019. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu odredaba koje se odnose na prodaju robe na daljinu i određene isporuke robe na domaćem tržištu

¹² Direktiva Vijeća (EU) 2022/542 od 5. travnja 2022. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive (EU) 2020/285 u pogledu stopa poreza na dodanu vrijednost (SL L 107, 6.4.2022., str. 1.).

se obuhvatile iznimke iz članka 151. Direktive 2006/112/EZ o isporukama robe i usluga među ostalim u okviru diplomatskih i konzularnih aranžmana te određenim drugim međunarodnim tijelima, potrebno je proširiti i sustav „sve na jednom mjestu” za Uniju iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 3. Direktive 2006/112/EZ na način da su isporuke s nultom stopom i isporuke izuzete od PDV-a obuhvaćene područjem primjene tog sustava, primjerice isporuke malih i srednjih poduzeća (MSP-ovi). Nadalje, Direktiva 2006/112/EZ trebala bi se izmijeniti kako bi se pojasnio rok do kojeg porezni obveznik koji se koristi posebnim programom može izmijeniti relevantne prijave PDV-a u okviru triju postojećih pojednostavnjenih programa, odnosno sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju, sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz. Pojašnjenje će poreznim obveznicima registriranim za te programe omogućiti unošenje izmjena u relevantnim prijavama PDV-a do roka za predaju prijave. Konačno, trebalo bi jasno definirati trenutak nastanka oporezivog događaja za isporuke u okviru pojednostavnjenog sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i ne-Uniju kako bi se izbjegle razlike u primjeni pravila među državama članicama.

- (31) Identifikacija za PDV u pravilu je potrebna u svakoj državi članici u kojoj se provode oporezive transakcije. Međutim, kako bi se smanjio broj slučajeva u kojima su potrebni višestruki upisi u registre obveznika PDV-a, Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uveden je niz mjera za smanjenje potrebe za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a. Kako bi se dodatno smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a, utvrđen je niz mjera proširenja za potporu cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji. Stoga bi se trebala utvrditi pravila za te mjere proširenja.
- (32) Među ostalim mjerama, Direktivom (EU) 2017/2455 prošireno je područje primjene minisustava „sve na jednom mjestu” kako bi postao širi sustav „sve na jednom mjestu” i obuhvatio sve prekogranične isporuke usluga u Uniji osobama koje nisu porezni obveznici i sve prodaje robe na daljinu unutar Zajednice. Iznimno, i elektronička sučelja, kao što su mjesta trgovanja i platforme, koja postaju pretpostavljeni dobavljači za određene isporuke robe unutar Unije mogu prijaviti određene isporuke robe na domaćem tržištu u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju. Radi potpore ostvarenju cilja jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a područje primjene sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju trebalo bi se dodatno proširiti kako bi se obuhvatile ostale isporuke robe, uključujući domaće isporuke robe između poduzeća i potrošača u Uniji koje obavljaju porezni obveznici koji nisu identificirani u svrhu PDV-a u državi članici potrošnje, čime bi se osiguralo da se poduzeća ne moraju upisati u registar obveznika PDV-a u svakoj državi članici u kojoj dolazi do isporuke robe potrošačima. Nadalje, područje primjene sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju trebalo bi se proširiti kako bi se obuhvatile i isporuke robe na koju se primjenjuje maržni sustav na domaćem tržištu bilo kojoj osobi ako tu robu isporučuje porezni obveznik (oporezivi preprodavatelj) koji nije identificiran u državi članici u

¹³ Direktiva Vijeća (EU) 2020/285 od 18. veljače 2020. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost u pogledu posebne odredbe za mala poduzeća i Uredbe (EU) br. 904/2010 u pogledu administrativne suradnje i razmjene informacija u svrhe praćenja ispravne primjene posebne odredbe za mala poduzeća (SL L 62, 2.3.2020., str. 13.).

kojoj se odvija isporuka robe. Ta bi izmjena omogućila da oporezivi preprodavatelji iskoriste pojednostavnjenja sustava „sve na jednom mjestu” te da se PDV koji se treba platiti za te isporuke prijavi i plati u jednoj državi članici identifikacije u okviru proširenog sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju.

- (33) PDV obično naplaćuje i obračunava dobavljač robe ili usluga. No u određenim okolnostima države članice mogu propisati da je prema mehanizmu prijenosa porezne obveze primatelj isporuke, a ne dobavljač, dužan obračunati potreban PDV. Kako bi se dodatno pridonijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, trebala bi se utvrditi pravila za obveznu primjenu mehanizma prijenosa porezne obveze za države članice u situacijama u kojima dobavljač nema poslovni nastan za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Dobavljač koji isporučuje robu ili usluge osobi identificiranoj u svrhu PDV-a u državi članici u kojoj se isporuka oporezuje trebao bi imati pravo primijeniti prijenos porezne obveze. Za potrebe kontrole takve bi se isporuke trebale navesti u rekapitulacijskom izvješću.
- (34) Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uvedena je odgovornost elektroničkih sučelja, kao što su mjesta trgovanja i platforme, kad djeluju kao pretpostavljeni dobavljač i omogućuju određene isporuke robe potrošačima u Uniji. Pravilo o pretpostavljenom dobavljaču u slučaju isporuka robe unutar Unije trenutačno je ograničeno na isporuke robe osobama koje nisu porezni obveznici ako tu robu u Uniji isporučuju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u Uniji. Kako bi se izjednačili uvjeti za trgovce u Uniji i izvan Unije te smanjili troškovi prekograničnog poslovanja unutar Unije, trebalo bi donijeti mjere za dodatno smanjivanje tereta usklađivanja za prodavatelje u Uniji koji posluju preko elektroničkih sučelja. U skladu s proširenim područjem primjene pravilo o pretpostavljenom dobavljaču uključivalo bi sve isporuke robe unutar Unije omogućene elektroničkim sučeljem, neovisno o tome gdje osnovni dobavljač ima poslovni nastan i koji je status kupca.
- (35) Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uvedeno je posebno pojednostavnjenje, sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz, osmišljeno kako bi se smanjio teret usklađivanja s pravilima o PDV-u povezan s uvozom određene robe male vrijednosti za potrošače u Uniji. U skladu s tim, porezni obveznici koji se odluče registrirati za sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz ne moraju se upisati u registar obveznika PDV-a u svakoj državi članici u kojoj dolazi do uvoza robe za potrošače koji ispunjavaju uvjete. Umjesto toga, PDV koji treba platiti za te isporuke može se prijaviti i platiti u jednoj državi članici u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz. Kako bi se dodatno olakšala i unaprijedila usklađenost s pravilima o PDV-u za određenu uvezenu robu, trebalo bi donijeti mjere na temelju kojih će upotreba sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz biti obvezna za elektronička sučelja, kao što su mjesta trgovanja i platforme, kad omogućavaju određene uvoze robe za potrošače u Uniji. Međutim, porezni obveznici koji upravljaju elektroničkim sučeljima i koji omogućavaju isključivo isporuke na domaćem tržištu u svojoj državi članici poslovnog nastana ne bi trebali biti obuhvaćeni područjem primjene te mjere.
- (36) Kako bi se zajamčili ujednačeni uvjeti za provedbu Direktive 2006/112/EZ, Komisiji bi trebalo dodijeliti ovlasti za bolje osiguravanje pravilne upotrebe i postupka provjere identifikacijskih brojeva za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz za potrebe izuzeća predviđenog tom direktivom. Te bi ovlasti Komisiji trebale omogućiti donošenje provedbenog akta za uvođenje posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza. Takve posebne mjere, među ostalim, uključuju povezivanje jedinstvenog broja pošiljke s identifikacijskim brojem za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s postupkom

ispitivanja iz članka 5. Uredbe (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća¹⁴, za koji bi trebao biti nadležan odbor utvrđen člankom 58. Uredbe (EU) br. 904/2010 Europskog parlamenta i Vijeća¹⁵.

- (37) Upis dobavljača u registar obveznika PDV-a obavezan je ako taj dobavljač nije identificiran u svrhu PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Točnije, ako porezni obveznik prenosi vlastitu robu u drugu državu članicu među ostalim za potrebe djelatnosti tog obveznika povezane s e-trgovinom, nastaje potreba za upisom u registar u državi članici iz koje se roba prenosi i u državi članici u koju se roba prenosi. U skladu s ciljem jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, trebalo bi dodatno smanjiti broj situacija u kojima su potrebni višestruki upisi u registre obveznika PDV-a predviđanjem primjene novog sustava „sve na jednom mjestu” koji je posebno osmišljen za pojednostavnjenje obveza usklađivanja s pravilima o PDV-u povezanih s određenim prijenosima vlastite robe.
- (38) Direktivom 2006/112/EZ predviđen je pojednostavnjeni obračun PDV-a za robu koja se prenosi u okviru aranžmana za premještanje dobara ako su ispunjeni određeni propisani uvjeti. Budući da je pojednostavnjeni sustav „sve na jednom mjestu” za prijenose vlastite robe sveobuhvatan i uključuje prekogranična kretanja robe koja su trenutačno obuhvaćena aranžmanima za premještanje dobara u skladu s člankom 17.a te direktive, potrebno je postupno ukinuti te aranžmane uvođenjem datuma završetka prije potpunog uklanjanja odredbi o premještanju dobara iz Direktive 2006/112/EZ. Stoga bi kao datum završetka trebalo utvrditi 31. prosinca 2024., nakon čega više neće biti moguće uspostavljati nove aranžmane za premještanje dobara. Za aranžmane za premještanje dobara koji započnu do 31. prosinca 2024. trebali bi se nastaviti primjenjivati relevantni uvjeti, uključujući 12-mjesečni rok za prijenos vlasništva nad tom robom na predviđenog kupca. Usporedno s uvođenjem novog datuma završetka, u odredbe koje se odnose na aranžmane za premještanje dobara trebalo bi umetnuti novi stavak kako bi se osiguralo da će se ti aranžmani prestati primjenjivati 31. prosinca 2025. jer nakon tog datuma više neće biti potrebni.
- (39) Maržni sustav funkcionira tako da se oporezivim preprodavateljima omogućuje plaćanje PDV-a na razliku između prodajne i nabavne cijene robe obuhvaćene tim sustavom, odnosno rabljene robe, umjetnina, kolekcionarskih predmeta i antikviteta. Kako bi se te posebne isporuke oporezivale u državi članici u kojoj kupac ima poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište, Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi izmijeniti kako bi se uvelo novo pravilo o mjestu isporuke. Nadalje, Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi izmijeniti kako bi se isporuke robe na koje se primjenjuje maržni sustav izričito izuzele iz obvezne primjene mehanizma prijenosa porezne obveze. No kako bi se pridonijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji i smanjio teret usklađivanja, oporezivi preprodavatelji koji posluju u okviru maržnog sustava mogu se registrirati za upotrebu sustava „sve na

¹⁴ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

¹⁵ Uredba Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 268, 12.10.2010., str. 1.).

jednom mjestu” za Uniju i plaćati potreban PDV koji je potrebno platiti za određene isporuke robe na koju se primjenjuje maržni sustav u okviru tog sustava, bez potrebe za upisom u registar u više država članica.

- (40) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹⁶, države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive, zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.
- (41) Budući da ciljeve ove Direktive, odnosno prilagodbu sustava PDV-a za digitalno doba, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se oni zbog potrebe za usklađivanjem i poticanjem upotrebe zahtjeva za digitalno izvješćivanje, poboljšanjem obračuna PDV-a za platforme i smanjenjem broja situacija u kojima se poduzeće mora upisati u registre u drugim državama članicama bolje mogu postići na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva.
- (42) Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,
- DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2024.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

- (1) članak 17.a mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 2. točka (a) zamjenjuje se sljedećim:
- „(a) porezni obveznik ili treća osoba u njegovo ime do 31. prosinca 2024. otprema ili prevozi robu u drugu državu članicu s namjerom da tu robu ondje u kasnijoj fazi i nakon dolaska isporuči drugom poreznom obvezniku koji ima pravo preuzeti vlasništvo nad tom robom u skladu s postojećim dogovorom obaju poreznih obveznika;”;
- (b) dodaje se sljedeći stavak 8.:
- „8. Ovaj se članak prestaje primjenjivati 31. prosinca 2025.”;
- (2) u glavi V. poglavlju 3.a naslov se zamjenjuje sljedećim:

„POGLAVLJE 3.a

Prag za porezne obveznike koji isporučuju određenu robu obuhvaćenu člankom 33. točkom (a) i određene usluge obuhvaćene člankom 58.”;

¹⁶ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

- (3) članak 59.c mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:
„(b) usluge se isporučuju osobi koja nije porezni obveznik i koja ima poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište u bilo kojoj državi članici koja nije ona iz točke (a) ili se roba otprema ili prevozi iz države članice iz točke (a) u drugu državu članicu; i”;
 - (b) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:
„3. Država članica iz stavka 1. točke (a) dodjeljuje poreznim obveznicima koji obavljaju isporuke koje ispunjavaju uvjete iz tog stavka pravo odabrati da se mjesto isporuke odredi u skladu s člankom 33. točkom (a) i člankom 58., pri čemu se odluka o odabiru u svakom slučaju proteže na razdoblje od dvije kalendarske godine.”;

- (4) članak 66. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 66.

1. Odstupajući od odredaba članaka 63., 64. i 65., države članice mogu odrediti da obveza obračuna PDV-a za određene transakcije ili određene kategorije poreznih obveznika nastaje u jednom od sljedećih trenutaka:
 - (a) najkasnije u trenutku izdavanja računa;
 - (b) najkasnije u trenutku primitka plaćanja;
 - (c) ako račun nije izdan, ili je izdan kasnije, unutar određenog razdoblja do isteka roka za izdavanje računa koji je odredila država članica u skladu s člankom 222. stavkom 2. ili, ako država članica nije odredila takav rok, unutar određenog razdoblja od datuma oporezivog događaja.
 2. Odstupanje iz stavka 1. ne primjenjuje se na sljedeće isporuke:
 - (a) isporuke usluga obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 2. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom odredbom u skladu s člankom 359.;
 - (b) isporuke obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom odredbom u skladu s člankom 369.b;
 - (c) isporuke usluga za koje PDV plaća kupac u skladu s člankom 196.;
 - (d) isporuke ili prijenose robe iz članka 67.”;
- (5) u članku 167.a prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:
- „Države članice mogu u okviru neobvezne odredbe odrediti da pravo na odbitak za poreznog obveznika kojem je obveza obračuna PDV-a nastala isključivo na temelju članka 66. stavka 1. točke (b) bude odgođeno sve dok se dobavljaču ne plati PDV za robu ili usluge isporučene tom obvezniku.”;
- (6) članak 217. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 217.

Za potrebe ove Direktive „elektronički račun” znači račun koji sadržava podatke koji su propisani ovom Direktivom i koji je izdan, prosljeđen i zaprimljen u strukturiranom elektroničkom formatu koji omogućuje njegovu automatsku i elektroničku obradu.”;

- (7) članak 218. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 218.

1. Za potrebe ove Direktive, država članica kao račune prihvaća dokumente ili poruke na papiru ili u elektroničkom obliku ako udovoljavaju uvjetima utvrđenima u ovom poglavlju.

2. Države članice mogu uvesti obvezu izdavanja elektroničkih računa. Države članice koje uvedu tu obvezu omogućuju izdavanje elektroničkih računa koji su usklađeni s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća*. Izdavanje elektroničkih računa poreznih obveznika i njihovo prosljeđivanje ne podliježu prethodnom odobrenju ni provjeri poreznih tijela, ne dovodeći u pitanje posebne mjere odobrene u skladu s člankom 395. koje se već provode u trenutku stupanja ove Direktive na snagu.

*Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1.).”;

- (8) u članku 226. točka 7.a zamjenjuje se sljedećim:

„(7.a) ako obveza obračuna PDV-a nastane u trenutku primitka plaćanja u skladu s člankom 66. stavkom 1. točkom (b), a pravo na odbitak nastane u trenutku kad nastane obveza obračuna poreza koji se može odbiti, navod „Gotovinski obračun”;

- (9) članak 232. briše se;

- (10) članak 237. briše se;

- (11) članak 359. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 359.

Države članice dopuštaju svakom poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan unutar Zajednice i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik da se koristi ovom posebnom odredbom. Odredba se primjenjuje na sve usluge koje se isporučuju unutar Zajednice.”;

- (12) u članku 369.j prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje u skladu s člankom 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ predmetni porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavci 2. i 3.

i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu obuhvaćenu ovom posebnom odredbom.”;

- (13) u članku 369. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje u skladu s člankom 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ predmetni porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavci 2. i 3. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu obuhvaćenu ovom posebnom odredbom.”;

Članak 2.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2025.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

- (1) u članku 14. stavku 4. točka 1. podtočka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) isporuka robe obavlja se za poreznog obveznika ili pravnu osobu koja nije porezni obveznik, a čije stjecanje robe unutar Zajednice ne podliježe plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili za bilo koju drugu osobu koja nije porezni obveznik; ili isporuka obuhvaća rabljenu robu, umjetnine, kolekcionarske predmete ili antikvitete koje oporezivi preprodavatelj isporučuje bilo kojem drugom poreznom obvezniku, pri čemu roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s posebnim odredbama iz glave XII. poglavlja 4. odjeljka 2. ove Direktive.”;

- (2) članak 14.a mijenja se kako slijedi:

- (a) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Ako porezni obveznik upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućiti drugom poreznom obvezniku isporuku robe unutar Zajednice, smatra se da je porezni obveznik koji omogućuje isporuku primio i isporučio tu robu.”;

- (b) dodaju se sljedeći stavci 3. i 4.:

„3. Ako porezni obveznik upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućiti drugom poreznom obvezniku prijenos robe u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1., osim kapitalnih dobara kako ih definira država članica u koju se roba otprema ili prevozi u skladu s člankom 189. točkom (a) ili robe za koju u toj državi članici ne postoji puno pravo na odbitak, smatra se da je porezni obveznik koji omogućuje prijenos primio i isporučio tu robu.

4. Ako porezni obveznik koji ima poslovni nastan samo u jednoj državi članici upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućiti isporuku robe samo u toj državi članici bez otpreme ili prijevoza ili uz otpremu ili prijevoz koji

počinje i završava u toj državi članici, ne smatra se da je taj porezni obveznik primio i isporučio tu robu.”;

- (3) umeće se sljedeći članak 28.a:

„Članak 28.a

Neovisno o članku 28., smatra se da je porezni obveznik koji upotrebom elektroničkog sučelja kao što je platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje pružanje usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, kako je navedeno u članku 135. stavku 3., ili putničkog prijevoza, sam primio i isporučio te usluge ako je osoba koja pruža te usluge jedno od sljedećeg:

- (a) osoba bez poslovnog nastana koja nije identificirana u svrhu PDV-a u državi članici;
 - (b) osoba koja nije porezni obveznik;
 - (c) porezni obveznik koji obavlja isporuke samo robe ili usluga za koje nije moguće odbiti PDV;
 - (d) pravna osoba koja nije porezni obveznik;
 - (e) porezni obveznik na kojeg se primjenjuje zajednički paušalni program za poljoprivrednike;
 - (f) porezni obveznik na kojeg se primjenjuje posebni program za mala poduzeća.”;
- (4) članak 35. briše se;
- (5) u glavi V. poglavlju 1. dodaje se sljedeći odjeljak 5.:

„Odjeljak 5.

Isporuka umjetnina i antikviteta koji se isporučuju u okviru posebnih odredbi za oporezive preprodavatelje

Članak 39.a

Mjesto isporuke umjetnina i antikviteta koji se isporučuju bez otpreme ili prijevoza, ili ako otprema ili prijevoz te robe počinju i završavaju u istoj državi članici, i koji se isporučuju u skladu s posebnim programom iz glave XII. poglavlja 4. odjeljka 2. pododjeljka 1. mjesto je u kojem kupac ima poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište.”;

- (6) umeće se sljedeći članak 46.a:

„Članak 46.a

Mjesto isporuke usluge posredovanja koju platforma, portal ili slično sredstvo pruža osobi koja nije porezni obveznik mjesto je u kojem se isporučuje osnovna transakcija u skladu s ovom Direktivom.

- (7) u članku 135. dodaje se sljedeći stavak 3.:

„3. Smatra se da neprekinuto iznajmljivanje smještaja u trajanju od najviše 45 dana uz pružanje drugih pomoćnih usluga ili bez njih ima sličnu funkciju kao hotelski sektor.”;

- (8) Članak 136.a zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 136.a

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 2. ili člankom 14.a stavkom 3., države članice dužne su izuzeti isporuku te robe tom poreznom obvezniku.”;

- (9) umeće se sljedeći članak 136.b:

„Članak 136.b

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, države članice dužne su izuzeti isporuku tih usluga tom poreznom obvezniku.”;

- (10) u članak 143. umeće se sljedeći stavak 1.a:

„1.a Za potrebe izuzeća predviđenog stavkom 1. točkom (ca) Komisija donosi provedbeni akt radi uvođenja posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza, među ostalim povezivanjem jedinstvenog broja pošiljke s odgovarajućim identifikacijskim brojem za PDV kako je navedeno u članku 369.q.

Taj se provedbeni akt donosi u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 5. Uredbe (EU) br. 182/2011*, a u tu svrhu odbor je odbor osnovan člankom 58. Uredbe (EU) br. 904/2010±.

* Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

± Uredba Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 268 12.10.2010., str 1.).”;

- (11) umeće se sljedeći članak 172.a:

„Članak 172.a

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, te isporuke ne utječu na pravo poreznog obveznika na odbitak, neovisno o tome je li za tu isporuku moguć odbitak PDV-a.”;

- (12) članak 194. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 194.

1. Ne dovodeći u pitanje članke 195. i 196., ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV, države članice dužne su omogućiti da porezni obveznik odgovoran za plaćanje PDV-a bude osoba kojoj se roba ili usluge isporučuju ako je ta osoba već identificirana u toj državi članici.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na isporuku robe koju obavlja oporezivi preprodatelj definiran u članku 311. stavku 1. točki 5. ako roba podliježe

plaćanju PDV-a u skladu s posebnim odredbama utvrđenima u glavi XII. poglavlju 4. odjeljku 2. ove Direktive.”;

- (13) u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac u skladu s člancima 194. i 196. račun se izdaje najkasnije do petnaestog dana u mjesecu nakon mjeseca u kojem je nastupio oporezivi događaj.”

- (14) članak 242.a mijenja se kako slijedi:

- (a) umeće se sljedeći stavak 1.a:

„1.a Ako porezni obveznik upotrebom elektroničkog sučelja kao što je platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje isporuku usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili putničkog prijevoza, a ne smatra se da je ta osoba sama primila i isporučila te usluge u skladu s člankom 28.a, porezni obveznik koji omogućuje isporuku dužan je voditi evidenciju o tim isporukama.”;

- (b) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Evidencija iz stavaka 1. i 1.a na zahtjev se mora staviti na raspolaganje predmetnoj državi članici u elektroničkom obliku.

Ta se evidencija mora čuvati u razdoblju od 10 godina od isteka godine u kojoj je transakcija obavljena.”;

- (15) u članku 262. stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) porezni obveznici i pravne osobe koje nisu porezni obveznici, ali identificirane su u svrhu PDV-a, i kojima je taj porezni obveznik identificiran u svrhu PDV-a isporučio robu ili usluge, osim robe ili usluga koji su izuzeti iz PDV-a u državi članici u kojoj je ta transakcija oporeziva, za koje je primatelj odgovoran platiti porez u skladu s člancima 194. i 196.”;

- (16) u članku 306. dodaje se sljedeći stavak 3.:

„3. Posebna odredba iz stavka 1. ovog članka ne odnosi se na isporuke obavljene u skladu s člankom 28.a.”;

- (17) u glavi XII. naslov poglavlja 6. zamjenjuje se sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Posebne odredbe za porezne obveznike koji isporučuju usluge osobama koje nisu porezni obveznici ili prodaju robu na daljinu ili obavljaju određene isporuke robe odnosno prijenose vlastite robe na domaćem tržištu”;

- (18) članak 365. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 365.

U prijavi PDV-a navodi se pojedinačni identifikacijski broj za PDV za primjenu ove posebne odredbe i, za svaku državu članicu potrošnje u kojoj je potrebno platiti PDV, ukupna vrijednost bez PDV-a za isporučene usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj i ukupan *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a. U prijavi se moraju iskazati i primjenjive stope PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti.

Ako je prijavu PDV-a potrebno izmijeniti nakon datuma na koji se prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 364., te se izmjene uključuju u sljedeću prijavu u roku od tri godine od datuma na koji se prvotna prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 364. U toj naknadnoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

(19) u glavi XII. poglavlju 6. naslov odjeljka 3. zamjenjuje se sljedećim:

„Odjeljak 3.

Posebna odredba za prodaju robe na daljinu unutar Zajednice, za određene isporuke robe unutar države članice koje obavlja porezni obveznik koji nije identificiran u svrhu PDV-a u toj državi članici ili koje obavljaju elektronička sučelja koja omogućuju te isporuke, kao i za usluge koje porezni obveznici s poslovnim nastanom u Zajednici, ali ne u državi članici potrošnje, isporučuju osobi koja nije porezni obveznik”;

(20) u članku 369.a točka 3. mijenja se kako slijedi:

(a) podtočka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) u slučaju isporuke robe koju je izvršio porezni obveznik koji omogućuje te isporuke u skladu s člankom 14.a stavkom (2), pri čemu otprema ili prijevoz isporučene robe počinje i završava u istoj državi članici i ta se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čije stjecanje robe unutar Zajednice ne podliježe plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, ta država članica.”;

(b) dodaju se sljedeće podtočke (d) i (e):

„(d) u slučaju isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, država članica u kojoj se smatra da je došlo do isporuke;

(e) u slučaju isporuke robe bez otpreme ili prijevoza robe ili ako otprema isporučene robe počinje i završava u istoj državi članici, pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, ta država članica.”;

(21) članak 369.b zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.b

Države članice dopuštaju upotrebu ove posebne odredbe sljedećim poreznim obveznicima:

(a) poreznom obvezniku koji prodaje robu na daljinu unutar Zajednice;

(b) ne dovodeći u pitanje članak 14.a stavak 2., za potrebe ove posebne odredbe, poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku robe u skladu s člankom 14.a stavkom 2. bez otpreme ili prijevoza ili ako otprema ili prijevoz počinje i završava u istoj državi članici, pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe

unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (c) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici potrošnje i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik;
- (d) poreznom obvezniku koji nije identificiran u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji isporučuje robu u skladu s člancima 36., 37. i 39. poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (e) poreznom obvezniku koji nije identificiran u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji robu bez otpreme ili prijevoza ili robu čija otprema počinje i završava u istoj državi članici isporučuje:
 - (a) poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
 - (b) bilo kojem drugom poreznom obvezniku ako isporuka obuhvaća rabljenu robu, umjetnine, kolekcionarske predmete ili antikvitete, pri čemu roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s maržnim sustavom utvrđenim u člancima od 312. do 325.

Ta posebna odredba primjenjuje se na svu robu ili usluge koje predmetni porezni obveznik isporuči u Zajednici.”

(22) članak 369.g mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.d i, za svaku državu članicu potrošnje, ukupna vrijednost bez PDV-a, prema potrebi primjenjive stope PDV-a, prema potrebi ukupan *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupan PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj:

- (a) prodaja robe na daljinu unutar Zajednice;
- (b) ne dovodeći u pitanje članak 14.a stavak 2., za potrebe ove posebne odredbe, isporuke robe u skladu s člankom 14.a stavkom 2. ako otprema ili prijevoz te robe počinje i završava u istoj državi članici, pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (c) isporuke usluga;
- (d) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (e) isporuke robe bez otpreme ili prijevoza ili uz otpremu koja počinje i završava u istoj državi članici, pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik.

U prijavi PDV-a navode se i izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja, kako je utvrđeno u stavku 4. ovog članka.”;

- (b) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Ako se roba otprema ili prevozi u državu članicu ili iz države članice koja nije država članica identifikacije, u prijavi PDV-a iskazuju se i ukupna vrijednost bez PDV-a, prema potrebi primjenjive stope PDV-a, prema potrebi ukupan *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupan PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom, za svaku državu članicu u koju ili iz koje se roba otprema ili prevozi:

- (a) prodaja robe na daljinu unutar Zajednice, osim one koju obavljaju porezni obveznici u skladu s člankom 14.a stavkom 2.;
- (b) prodaja robe na daljinu unutar Zajednice i isporuke robe pri kojima otprema ili prijevoz robe počinje i završava u istoj državi članici, a obavlja ih porezni obveznik u skladu s člankom 14.a stavkom 2., pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (c) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., pri čemu se roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (d) isporuke robe poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a u skladu s člankom 3. stavkom 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, ako otprema počinje i završava u istoj državi članici.

U prijavi PDV-a za isporuke iz točke (a) navodi se i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili porezni referentni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se roba otprema ili prevozi, ako je dostupan.

U prijavi PDV-a za isporuke iz točke (b) navodi se i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili porezni referentni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se roba otprema ili prevozi, ako je dostupan.

U prijavi PDV-a navode se informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici potrošnje.”;

- (c) umeće se sljedeći stavak 2.a:

„2.a Zahtjev za navođenje informacija utvrđenih u stavku 2. primjenjuje se i na isporuke robe bez otpreme ili prijevoza koje se obavljaju u državi članici koja nije država članica identifikacije.”;

(d) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Ako porezni obveznik koji isporučuje usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom ima jedan ili više stalnih poslovnih nastana osim onog u državi članici identifikacije iz kojeg se usluge isporučuju, u prijavi PDV-a iskazuju se i ukupna vrijednost bez PDV-a, prema potrebi primjenjive stope PDV-a, prema potrebi ukupan *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupan PDV koji je potrebno platiti za te isporuke, za svaku državu članicu u kojoj ta osoba ima poslovni nastan, zajedno s pojedinačnim identifikacijskim brojem za PDV ili poreznim referentnim brojem te poslovne jedinice, raščlanjeno prema državi članici potrošnje.”;

(e) stavak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. Ako je prijavu PDV-a potrebno izmijeniti nakon datuma na koji se prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.f, te se izmjene uključuju u sljedeću prijavu u roku od tri godine od datuma na koji se prvotna prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.f. U toj naknadnoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

(23) u članku 369.m dodaje se sljedeći stavak 4.:

„4. Neovisno o stavku 1., države članice od poreznog obveznika koji djeluje kao pretpostavljeni dobavljač u skladu s člankom 14.a stavkom 1. zahtijevaju da se koristi ovom posebnom odredbom za svu svoju prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih teritorija ili trećih zemalja.”;

(24) članak 369.p mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. dodaje se sljedeća točka (e):

„(e) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

(b) u stavku 3. dodaje se sljedeća točka (f):

„(f) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

(25) članak 369.r mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točka (d) zamjenjuje se sljedećim:

„(d) ako taj porezni obveznik kontinuirano krši pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu i u mjeri u kojoj primjena te odredbe nije obvezna u skladu s člankom 369.m stavkom 4.”;

(b) u stavku 3. točka (d) zamjenjuje se sljedećim:

„(d) ako taj porezni obveznik kontinuirano krši pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu i u mjeri u kojoj primjena te odredbe nije obvezna u skladu s člankom 369.m stavkom 4.”;

(c) umeće se novi stavak 4.:

„4. Ako je primjena posebne odredbe obvezna u skladu s člankom 369.m stavkom 4., države članice identifikacije donose odgovarajuće mjere, osim brisanja iz identifikacijskog registra, ako porezni obveznik kontinuirano krši pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu.”;

(26) u članku 369.t, stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Ako je prijavu PDV-a potrebno izmijeniti nakon datuma na koji se prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.s, te se izmjene uključuju u sljedeću prijavu u roku od tri godine od datuma na koji se prvotna prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.s. U toj naknadnoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

(27) u glavi XII. poglavlju 6. dodaje se sljedeći odjeljak 5.:

„Odjeljak 5.

Posebna odredba za prijenose vlastite robe

Članak 369.xa

Za potrebe ovog odjeljka i ne dovodeći u pitanje druge odredbe Zajednice, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „prijenos vlastite robe” znači prijenos robe u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1., uključujući prijenose u skladu s člankom 14.a stavkom 3., i ne uključuje prijenose kapitalnih dobara kako ih definira država članica u koju se roba otprema ili prevozi u skladu s člankom 189. točkom (a) ni robe za koju u toj državi članici ne postoji puno pravo na odbitak;
2. „država članica identifikacije” znači država članica na čijem državnom području porezni obveznik ima sjedište poslovanja ili, ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, država članica u kojoj porezni obveznik ima stalni poslovni nastan.

Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, ali ondje ima više od jednog stalnog poslovnog nastana, država članica identifikacije ona je država članica u kojoj se nalazi stalni poslovni nastan za koji porezni obveznik navede da će upotrebljavati ovu posebnu odredbu. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u predmetnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine nakon toga.

Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja ni stalni poslovni nastan u Zajednici, država članica identifikacije ona je država članica u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe. Ako postoji više od jedne države članice u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe, porezni obveznik određuje koja je od tih država članica država članica identifikacije. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u predmetnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine nakon toga.

Članak 369.xb

Države članice dopuštaju svim poreznim obveznicima koji prenose vlastitu robu da se koriste ovom posebnom odredbom.

Ova posebna odredba primjenjuje se na sve prijenose vlastite robe koje obavlja porezni obveznik registriran za tu odredbu.

Članak 369.xc

Porezni obveznik prijavljuje državi članici identifikacije početak ili prestanak svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom ili promjenu tih djelatnosti zbog koje porezni obveznik više ne ispunjava uvjete potrebne za primjenu ove posebne odredbe. Porezni obveznik tu informaciju priopćuje u elektroničkom obliku.

Članak 369.xd

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za oporezive transakcije koje obavlja u okviru ove odredbe identificira se u svrhu PDV-a samo u državi članici identifikacije. U tu svrhu država članica upotrebljava pojedinačni identifikacijski broj za PDV koji je već dodijeljen poreznom obvezniku u vezi s njegovim obvezama u okviru unutarnjeg sustava.

Članak 369.xe

Država članica identifikacije isključuje poreznog obveznika iz posebne odredbe u bilo kojem od sljedećih slučajeva:

- (a) ako porezni obveznik dostavi obavijest da više ne obavlja prijenose vlastite robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom;
- (b) ako se na drugi način može pretpostaviti da su oporezive djelatnosti poreznog obveznika završile;
- (c) ako porezni obveznik više ne zadovoljava uvjete potrebne za primjenu ove posebne odredbe;
- (d) ako porezni obveznik neprekidno krši pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu.

Članak 369.xf

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom elektroničkim putem podnosi državi članici identifikacije prijavu PDV-a za svaki mjesec, neovisno o tome jesu li izvršeni prijenosi robe obuhvaćeni ovom posebnom odredbom. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon završetka poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom.

Članak 369.xg

1. U prijavi PDV-a iskazuje se PDV identifikacijski broj iz članka 369.xd i, za svaku državu članicu u koju se roba otprema ili prevozi, ukupna vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj.

U prijavi PDV-a navode se i izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja, kako je utvrđeno u stavku 3. ovog članka.

2. Ako se roba otprema ili prevozi iz države članice koja nije država članica identifikacije, u prijavi PDV-a navodi se i ukupna vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom, za svaku državu članicu iz koje se roba otprema ili prevozi.

U prijavi PDV-a navodi se i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili referentni porezni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se roba otprema ili prevozi, ako je dostupan. U prijavi PDV-a navode se informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

3. Ako je prijavu PDV-a potrebno izmijeniti nakon datuma na koji se prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.xf, te se izmjene uključuju u sljedeću prijavu u roku od tri godine od datuma na koji se prvotna prijava trebala podnijeti u skladu s člankom 369.xf. U toj naknadnoj prijavi PDV-a navodi se relevantna država članica u koju se roba otprema ili prevozi, porezno razdoblje i oporezivi iznos za koji su potrebne izmjene.

Članak 369.xh

1. U prijavi PDV-a iznosi se iskazuju u eurima.

Države članice koje nisu uvele euro mogu zahtijevati da se iznosi u prijavi PDV-a iskazuju u njihovim nacionalnim valutama.

Ako su isporuke obavljene u drugim valutama, porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom dužan je za potrebe ispunjavanja prijave PDV-a primijeniti tečaj koji je vrijedio posljednjeg dana poreznog razdoblja.

2. Konverzija se obavlja primjenom tečaja koji objavljuje Europska središnja banka za taj dan ili, ako na taj dan nema objave, za sljedeći dan objave.

Članak 369.xi

Za potrebe ove posebne odredbe izuzima se stjecanje robe unutar Zajednice u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

Članak 369.xj

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za svoje oporezive djelatnosti obuhvaćene ovom posebnom odredbom ne može u prijavi PDV-a za tu odredbu prijaviti odbitak PDV-a u skladu s člankom 168. ove Direktive u državi članici u koju ili iz koje se roba otprema ili prevozi. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ predmetni porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavci 2. i 3. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu obuhvaćenu ovom posebnom odredbom.

Ako se porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom u državi članici mora upisati u registar za djelatnosti koje nisu obuhvaćene ovom posebnom odredbom, u prijavi PDV-a koja se podnosi u skladu s člankom 250. on odbija PDV nastao u toj državi članici za robu ili usluge koje su mu isporučene u toj državi članici.

Članak 369.xk

1. Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom vodi evidenciju prijenosa vlastite robe obuhvaćenih ovom posebnom odredbom. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna da bi porezna tijela država članica iz kojih i u koje se roba otprema ili prevozi mogla provjeriti ispravnost prijave PDV-a.

2. Evidencija iz stavka 1. mora se na zahtjev, u elektroničkom obliku, staviti na raspolaganje državi članici iz koje i u koju se roba otprema ili prevozi te državi članici identifikacije.

Ta se evidencija mora čuvati u razdoblju od pet godina počevši od 31. prosinca godine u kojoj je obavljen prijenos vlastite robe.”.

Članak 3.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2026.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

- (1) u članku 243. briše se stavak 3.;
- (2) u članku 262. briše se stavak 2.

Članak 4.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2028.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

- (1) u članku 42. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) osoba koja stječe robu ispunila je obveze utvrđene člankom 265. koje se odnose na prijenos podataka o stjecanjima unutar Zajednice.”;
- (2) u članku 138. stavak 1.a zamjenjuje se sljedećim:

„1.a Izuzeće iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se ako dobavljač nije ispunio obvezu iz članaka 262. i 263. koja se odnosi na dostavljanje podataka o transakcijama unutar Zajednice ili ako preneseni podaci ne sadržavaju točne informacije o isporuci propisane člankom 264., osim ako dobavljač može valjano obrazložiti eventualne nedostatke na način prihvatljiv nadležnim tijelima.”;
- (3) članak 218. zamjenjuje se sljedećim:

„Za potrebe ove Direktive računi se izdaju u strukturiranom elektroničkom formatu. No za transakcije koje ne podliježu obvezama izvješćivanja utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6. države članice kao račune mogu prihvatiti dokumente na papiru ili u drugim formatima. Države članice omogućuju izdavanje elektroničkih računa koji su usklađeni s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća. Za izdavanje elektroničkih računa koje provode porezni obveznici i njihov prijenos nije potrebno prethodno odobrenje ni provjera poreznih tijela.”;
- (4) u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac u skladu s člancima 194. i 196. račun se izdaje najkasnije dva radna dana nakon oporezivog događaja.”;

- (5) članak 223. briše se;
- (6) u članku 226. dodaju se sljedeće točke 16., 17. i 18.:
- „16. u slučaju korektivnog računa, redni broj koji označava ispravljeni račun, kako je navedeno u točki 2.;
17. IBAN bankovnog računa dobavljača na koji se uplaćuje iznos računa. Ako IBAN nije dostupan, bilo koji drugi identifikator koji jednoznačno označava bankovni račun na koji se uplaćuje iznos računa;
18. datum dospijeca plaćanja za isporuku robe ili usluga ili, ako je dogovoreno djelomično plaćanje, datum i iznos svakog plaćanja.”;

- (7) u glavi XI. naslov poglavlja 6. zamjenjuje se sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje”;

- (8) u glavi XI. poglavlju 6. umeće se sljedeći naslov odjeljka 1.:

„Odjeljak 1.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima”;

- (9) članak 262. mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 1. uvodna formulacija zamjenjuje se sljedećim:

„Svaki porezni obveznik identificiran u svrhu PDV-a podnosi državi članici u kojoj ima poslovni nastan ili je identificiran u svrhu PDV-a sljedeće podatke o svakoj isporuci i prijenosu robe obavljenom u skladu s člankom 138., o svakom stjecanju robe unutar Zajednice u skladu s člankom 20. i o svakoj isporuci usluge koja je oporeziva u državi članici osim one u kojoj dobavljač ima poslovni nastan.”;

- (10) članak 263. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 263.

1. Podaci iz članka 262. stavka 1. prenose se za svaku pojedinačnu transakciju koju je obavio porezni obveznik najkasnije dva radna dana nakon izdavanja računa ili nakon što je račun trebao biti izdan u slučaju da porezni obveznik ne ispuni obvezu izdavanja računa. Podatke prenosi porezni obveznik ili treća osoba u ime poreznog obveznika. Države članice stavljaju na raspolaganje elektroničko sredstvo za dostavljanje tih podataka.

Države članice omogućuju prijenos podataka iz elektroničkih računa koji su usklađeni s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća.

Države članice mogu omogućiti prijenos podataka iz elektroničkih računa s pomoću drugih formata podataka kojima se osigurava interoperabilnost s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa.

2. Zajednička elektronička poruka za dostavljanje podataka iz stavka 1. utvrđuje se u skladu s postupkom iz članka 58. stavka 2. Uredbe (EU) br. 904/2010.”;

- (11) članak 264. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 264.

Podaci koji se prenose u skladu s člankom 263. obuhvaćaju sve navedeno u nastavku:

- (a) informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4., točke 6., točaka od 8. do 11.a i točaka 16., 17. i 18.;
- (b) za isporuke robe koje se sastoje od prijenosa u drugu državu članicu, kako je navedeno u članku 138. stavku 2. točki (c), ukupnu vrijednost isporuke utvrđenu u skladu s člankom 76.”;

- (12) članak 265. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 265.

U slučaju stjecanja robe unutar Zajednice, kako je navedeno u članku 42., porezni obveznik identificiran u svrhu PDV-a u državi članici koja mu je izdala identifikacijski broj za PDV pod kojim je porezni obveznik proveo stjecanja u podacima koji se prenose jasno navodi sljedeće informacije:

- (a) svoj identifikacijski broj za PDV u toj državi članici pod kojim je porezni obveznik obavio stjecanje i daljnju isporuku robe;
- (b) identifikacijski broj za PDV u državi članici u kojoj je završila otprema ili prijevoz robe za osobu kojoj je porezni obveznik izvršio naknadnu isporuku robe;
- (c) vrijednost bez PDV-a za svaku isporuku koju je porezni obveznik obavio u državi članici u kojoj je završila otprema ili prijevoz robe.”;

- (13) članak 266. briše se;

- (14) članak 267. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 267.

Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da osobe koje se u skladu s člankom 194. ili 204. smatraju odgovornima za plaćanje PDV-a umjesto poreznog obveznika koji nema poslovni nastan na njihovu državnom području ispunjavaju obvezu dostavljanja podataka utvrđenu u ovom poglavlju.”;

- (15) članak 268. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 268.

Države članice zahtijevaju da porezni obveznici koji na njihovu državnom području obavljaju stjecanja robe unutar Zajednice ili transakcije koje se tretiraju kao takve u skladu s člankom 21. ili 22. dostave podatke o tim transakcijama kako je utvrđeno u ovom poglavlju.”;

- (16) članci 269., 270. i 271. brišu se;

- (17) u glavi XI. poglavlju 6. umeće se sljedeći odjeljak 2.:

„Odjeljak 2.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje o isporukama robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima na državnom području jedne države članice

Članak 271.a

1. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici identificirani u svrhu PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima u elektroničkom obliku šalju podatke o isporukama robe i usluga uz naknadu drugim poreznim obveznicima na njihovu državnom području.

2. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici identificirani u svrhu PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima u elektroničkom obliku šalju podatke o oporezivim transakcijama osim onih navedenih u stavku 1. ovog članka i u članku 262.

Članak 271.b

Ako država članica zahtijeva slanje podataka u skladu s člankom 271.a, porezni obveznik ili treća osoba u ime poreznog obveznika prenosi te podatke za svaku transakciju zasebno najkasnije dva radna dana nakon izdavanja računa ili nakon datuma na koji je račun trebao biti izdan u slučaju da porezni obveznik ne ispuni obvezu izdavanja računa. Države članice omogućuju prijenos podataka iz elektroničkih računa koji su usklađeni s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU.

Države članice mogu omogućiti prijenos podataka iz elektroničkih računa s pomoću drugih formata podataka.

Članak 271.c

Komisija najkasnije do 31. ožujka 2033. dostavlja Vijeću izvješće o funkcioniranju nacionalnih zahtjeva za izvješćivanje utvrđenih u ovom odjeljku na temelju informacija koje dostave države članice. U tom izvješću Komisija ocjenjuje potrebu za dodatnim mjerama za usklađivanje i, ako se to bude smatralo potrebnim, iznosi odgovarajući prijedlog takvih mjera.”;

(18) članak 273. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 273.

Države članice mogu propisati druge obveze koje smatraju potrebnima za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje, pod uvjetom da se pritom jednako postupa prema domaćim transakcijama i transakcijama koje porezni obveznici obavljaju između država članica te da te obveze u trgovini između država članica ne uzrokuju formalnosti povezane s prelaskom granica.

Mogućnost iz prvog stavka ne može se upotrijebiti za uvođenje dodatnih obveza povezanih s izdavanjem računa koje su veće od onih propisanih u poglavlju 3. ni za primjenu dodatnih obveza izvješćivanja koje su strože i opsežnije od onih propisanih u glavi XI. poglavlju 6.”;

Članak 5.

Prenošenje

1. Države članice do 31. prosinca 2023. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 1. ove Direktive. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

One primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2024.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice do 31. prosinca 2024. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 2. ove Direktive.

One primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2025.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

3. Države članice do 31. prosinca 2025. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 3. ove Direktive.

One primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2026.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

4. Države članice do 31. prosinca 2027. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 4. ove Direktive.

One primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2028.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

5. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 6.

Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 7.

Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu,

*Za Vijeće
Predsjednik*